

SLOVENSKI PRIJATEL.

Izhaja enkrat
v mesecu.

Za cerkev, šolo in dom.

Velja na leto
3 fl. po pošti.

Št. 4.

15. aprila 1857.

VI. tečaj.

Pridiga za drugo nedeljo po veliki noči.

(Dober pastir in dobre ovčice; govoril L. F.)

„Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce.“ Jan. 10, 11.

V v o d.

Ste se po cerkvah malo ogledali, ste na pridiznicah gotovo zagledali neko lepo podobo. Pastir na ramah ovčico nese. Kaj ta podoba pomenja in uči? Podoba je dobrega pastirja, ki je zgubljeno ovčico po ternju in skalovju iskal, in ker jo je našel, jo vesel nese k čedi nazaj. Podoba Jezusa je nar boljšega pastirja, kateri sam od sebe pravi, da je dobri pastir; kajti prišel je nas vse iskat, ker smo vsi se zgubili. Podoba je to vsakega dobrega pastirja, kateri je v resnici pastir, in ni najemnik. Zakaj se pa ta podoba na pridiznicah nahaja? — Zato ker je tukaj v cerkvi, pred oltarjem in krog pridiznice zbrana čeda dobrih ovčic, ktere pastirski glas poslušajo, — in ker se more zgubljena ovčica, kedar se najde, semkaj v cerkvo prinesiti, k čedi dobrih ovčic. Pridne, pohlevne ovčice rade blizo pastirja ostanejo in njegov glas poznajo in ubogajo. — Pridni otroci se radi na očetov dom vernejo, veseli prihitijo, kedar jih oče in mater kličeta. Pridni pravoverni kristjani pa radi v hišo božjo, v hišo nebeskega Očeta hitijo, kedar jih Oče nebeški vabi, in skerblijiva mati, sv. kat. cerkev kliče. Oni so pridne, pohlevne ovčice, ki se rade krog dušnega pastirja zberó; oni so pridni otroci in radi v hišo nebeskega Očeta hité. Pa malopridne ovčice od pastirja tečejo, in malovredni otroci očetove hiše ne porajtajo, in se dobre matere sramujejo. Ravno to so malovredni in slabi kristjani, ki božjo službo zanemarjajo in gospodovega dneva ne posvečujejo. — Mi smo pastirji od Jezusa postavljeni, vi ste ovčice od Jezusa večnega pa-

stirja nam izročene. Naša dolžnost je: vam biti dobri pastirji; — velika težka dolžnost; vaša dolžnost pa je: biti pohlevne dobre ovčice. Zatoraj sem namenil vam pokazati:

„Kaj je dolžnost dobrega pastirja, da bote potem spoznali dolžnosti dobrih ovčic.“

V imenu Jezusa večnega pastirja hočem začeti; o Jezus, daj nam svojo gnado in žegen.

Razlaga.

1. Kaj je dolžnost dobrega pastirja? Dobri pastir vodi ovčice na dobro pašo, on jih pa skerbno tudi varuje vsake nevarnosti in nesreče, naj pride, od kodar hoče. Ovčice pasti, jih nevarnosti in škode ovarovati, je dolžnost pastirja. Dobri pastir pelje ovčice na dobro pašo, poišče jim kraje, kjer zdrava in močna trava raste, tudi žive in zdrave vode jih stradati ne pusti. Dobri dušni pastir pelje svoje ovčice k Jezusu, kateri je hrana nebeška, dušna paša, in je sam od sebe rekel: „Da je kruh, ki je prišel iz nebes, in kdor od tega kruha je in užije, vekomaj ne bo umerl.“ Dobri dušni pastir pelje svoje ovčice k Jezusu, kateri je od sebe govoril, „da je pravi živi student, in kdor v njega veruje, temu bojo celi potoci žive vode tekli.“ Pri Jakobovem studentu pa je Jezus rekel ženi Samarijanki, „da kdor bode od vode pil, ki jo bode on njemu dal, tega vekomaj ne bo več žejalo, temuč ta voda bo v njem student, ki v večno življenje vre“, Jan. 4, 12. Kje je dobiti ta paša nebeška za duše? in kje vre ta večni student žive vode? Vem, da so vse dobre ovčice lačne te paše in jih žeja po tej živi vodi! Tukaj v cerkvi, ljubi moji! je dobiti oboje, iz sv. maše vre student večnih gnad, v božji besedi je pripravljena dušna paša. —

Le edini dan je v nedelji, da se ovčice krog dušnega pastirja zbirajo; ta dan je pa tudi nar lepši in nar svetejši, dan Gospodov, sv. nedelja: „Šest dni delaj, ukaže gospod večni Bog, in vse svoje dela opravi, ali sedmi dan je dan Gospoda tvojega Boga.“ O kako neskončno usmiljen in dobrotljiv je Oče nebeški. Šest dni je človeku dal, da za svoje truplo skerbi, sedmi dan je sebi prideržal in ga dušnim pastirjem izročil, da bi ovčice na dušno pašo peljali. Šest dni je Bog človeku dal, le en dan je

sebi prideržal, in njegova sveta volja je, da bi ta dan služili njemu samemu, gospodu večnemu Bogu. In ta dan peljejo dušni pastirji ovčice na pašo nebeško pri daritvi sv. maše in pri božji besedi. O kako lepo in milo je gledati pastirja pred svojimi ovčicami stopiti pred oltar in tam sv. skrivnosti obhajati, katerih je angeljem le gledati dano.

○ Kako miło je kerš. sercu viditi, ko dušni pastir sebi izročene ovčice večnemu pastirju v varstvo priporoča, da bi ne zgubil nobene, temuč vse mu mogel nazaj izročiti. ○ Kako prijetno je viditi, ko dušni pastir blagoslov nebeški in gnado božjo, in dobrote neskončne in nesoštete svoji čedi iz nebes prosi. In na njegove prošnje se potem sam večni in nar boljši pastir iz nebes v sredo svoje čede spusti, v sredi svoje čede prebiva in iz studenca svoje ljubezni večne gnade izliva. Dobre ovčice pa na kolenih klečijo, in iz studenca večnih gnad zdravja in moči za svoje duše in večnega življenja pijejo. O sveta, o imenitna ura, ki zberaš ovčice krog dušnega pastirja, da jih pelje k potoku večnih gnad, k studencu večnega življenja, k nar svetejši daritvi sv. maše. Vsak prav, živ kristjan to uro veselega serca pozdravlja, veselega serca blagruje uro, ki ga zbere krog dušnega pastirja, in pelje blizo večnega pastirja Jezusa Kristusa! Le suho, merzlo in za Jezusa mervto serce bode nevoljno se bližalo tim sv. skrivnostim, — zaostalo bode pa le popolnoma mervto. — O preljube duše! te ure, ki jih v službi nar Svetejšega, Gospoda nebes in zemlje o pravi priloznosti opravimo, so nar lepše in nar srečniše za nas, le te ure za večnost niso zgubljene. V večnosti jih bomo še le prav veseli! — Preljube ovčice veste, kje se imate zbirati krog pastirja? Posebno tukaj v cerkvi; tukaj nar imenitniši del svojega pastirstva opravlja, duše na pašo večnega življenja pelje v božji besedi; z živo vodo večnih gnad napaja pri daritvi svete maše. Ves vesel opravlja dušni pastir to svojo dolžnost, ves vesel pravim zavoljo Boga in zavoljo ovčic, kedar vidi, da se pohlevno in pokorno krog njega zberó; vesel zavoljo Boga, ali žalosten in pobit zavoljo ovčic, kedar vidi svoj glas zaničevan in sv. skrivnosti zapuščene. Dobra duša glas pastirja rada posluša, in gre na pašo, ktero ji pastir deli. Na poslušanju božje besede se pozna kristjan, kakšne vere da je. Po poslušavcih božje besede se lahko cela soseska in cela fara pozna. Kjer je po-

slušavcev malo, postajavcev pa obilno, tam je vera slaba in tudi čednost ni domača. Tudi človek se po tem izda, kdor se božje besede ogiba, kakor da bi se božje besede bal, ta očitno dovelj kaže, da zaničuje Boga, zaničuje cerkev, ktera zapove tudi božjo besedo poslušati, on zaničuje oznanovavca božje besede. — Naj pa tudi poslušaj, kaj Jezus Kristus pove: „Kdor vas zaničuje, mene zaničuje, kdor pa mene zaničuje, zaničuje Očeta, kateri me je poslal.“ —

Zatoraj tebe, draga Kristusova čeda in preljube ovčice prosim v imenu večnega pastirja, rade poslušajte glas svojih dušnih pastirjev, kedar vas peljejo na pašo večnega življenja pri božji besedi, in na potok večnih gnad pri daritvi sv. maše. To je pastirjev nar svetejša dolžnost, jih zvesto poslušati je pa vaša dolžnost. Srečni bote, ako bote glas svojih dušnih pastirjev zvesto poslušali, Jezus, večni pastir, vas bo za svoje ovčice spoznal!

2. Ktera je pa dobrega pastirja druga dolžnost? Dobri pastir svoje ovčice na dobro pašo vodi. Pa s tim svoje dolžnosti še ni dopolnil. Dobri pastir svojo čedo tudi nesreče varje, in gleda, da na nevaren prepad ne zaide. Dobri pastir nad svojimi ovčicami noč in dan čuje, da jih volk ali druga divja zver ne zaleze in zgrabi. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce. Jan. 4. Kdor pa čedo v nevarnosti vidi in molči ali zbeži — ta je najemnik — ni dober pastir. Ljube duše, tudi vam nevarnosti strašne žugajo in grabežljivih volkov je več ko zadosti. Sveta nedelja je Bogu posvečeni dan, kateri ovčice zbere krog dušnega pastirja, ali ah nedelja Bogu posvečen dan je tudi dan, v katerem peklenski nar več duš v svoje mreže dobi; šest dni je Bog človeku dal, en dan si je pa sebi izvolil — ali ah kako si prizadevajo ljudje, ravno ta dan Bogu vzeti in hudemu dati! Cel teden ali nedeljo se ljudi trudijo za umerljivo truplo, ob nedeljah in praznikih se pa marsikteri trudi, neumerjočo dušo in tudi truplo pogubiti in ukončati.

Sveta nedelja je dan, ob katerem imajo duše nar lepšo priložnost, lepe čednosti si poskerbeti, ah ravno ta dan se nar večje gerdobije doprinašajo! II. Mojz. 21. „Posvečujte mojo nedeljo, govori Gospod v starem zakonu, ona vam bodi sveta.“ — Kaj bode pa storil dober pastir? Bode mar molčal in gledal, kedar bo vidil ovčice v nevarnost dirjati, bode mar molčal, kedar

bo vidil, volke ljubo čedo zalezovati. Dobri pastir ne molči, on odkrije in kaže in svari pred jamo, v katero dirjajo, in kedar vidi volke priti, ne zbeži, temuč na vso moč, koja mu je dana, se jim zoperstavlja. Ako bi on molčal, bi Gospod njemu govoril, ti si slab pastir, ti si mutast čuvaj! Bode molčal pastir, kedar vidi ovčico za ovčico ukradeno in vso pohujšano spet k čedi prilesti. Vi ste naša setev, naš vinograd od Gospoda nam izročeni, ali smemo molčati, kedar vidimo sovražnika gerdo ljuljko sjati, in lepi vinograd pokončevati? Bodemo molčali mi, kedar se naša mila mati sv. kat. cerkev milo solzi. Bil je čas, da je cerkev žalovala zavolj ženina, Jezusa Kristusa, ko je bil v terpljenju. Minul je ta čas, žalovala bo pa sedaj po ljubih sinih in hčerah, ki začnejo spet po poti pregrešnosti in razujdanosti hoditi.

Vem, da se resnica ljudem ustavi in sovražstvo napravi; ali tudi to vem, da je najemnik ta, kdor se tega boji, in resnico taji, najemnik in nikar pastir, kdor svojega življenja za svoje ovčice ne da. Ktere so pa te strašne jame za duše, kteri so zgrabljivi volki, slišajte jih, v podobi jih spoznajte; — ostudna lakomnost, kteri je za denar vse, tudi duša na prodaj, jih vam velikobart koplje, gerda poželjivost pa volčeje kremplje visoko v serce zaseda. Ah serce kervavi, hudo je ranjeno, ali za ozdravljenje in celenje se vendar ne skerbi! Tem grabežljivim volkom jih ravno danes, ravno na nedeljo na Bogu posvečeni dan nar več v roke dirja! Oh zakaj ne poslušate glasu pastirja, ki vašim dušam dobro hoče? Oh zakaj niso vse ovčice pastirju pokorne in ubogljive? Pa vedite, da se tudi pastirju serce solzi, kedar vidi glas zanežmaran in zaničevan, kedar vidi ovčice volkom v roke priti, in jih ne more več iz rok izdreti.

Sedaj morebiti bojo duše rahlejše meni prav dale, bojo se pa tudi tedaj spomnile, kedar jih kdo drugi prijetniše vabi? Glejte, nastavljen so mreže, pojdete v nje? Pojdejo v nje pa le tiste ovčice, ki glasa ne poslušajo, in v sercu ne ohranijo. Prepričan sem pa tudi, da kjer še sveto poščenje v sercu cveti, in katero serce še ni pokvarjeno in strupenega duha še ni navdano, bode vedelo grabežljivim rokam ujiti; serce, v katerem božji strah še stanuje, bode Gospodov dan v resnici praznovalo.

Sklep.

Ljubi poslušavci; nedelja je danes, Gospodu posvečeni dan, o kako lepo priložnost imate, na ta dan lepe čednosti za duše nabirati si. Le eno dušo ima človek, ta je neumerjoča, gorje, ako to pogubi. Vselej radi in zvesto se zbirajte kakor dobre ovčice krog dušnih pastirjev zjutraj in popoldne, da peljejo duše na pašo večnega življenja. Ali tudi to vas prosim, poslušajte glas pastirjev, in zognite se jam in nevarnost, ktere so posebno o nedeljah vam nevarne, varite se nedeljskih grehov, kateri so tudi dvakrat hujši. — Spomnite se vselej, da svet je Gospodov dan. Ako bote nedeljo posvečevali, bode tudi Bog požegnal vas in vse vaše delo. Vem, da moje besede vsem ne bojo všeč, pa tudi to vem, kar mi Gospod ukaže in sv. Pavl Timoteju govori: „Oznanuj besedo, bodi si prijetno ali neprijetno, opominjaj, prosi, svari z vsim poterpljenjem in naukom.“ I. Tim. 5, 20. Ali sodite, obrekujte, zaničujte naše besede, kateri božjega strahu nimate, kakor se vam poljubi, le duše nam najte; za te bomo mi odgovor dajali. Jaz ovčice poznam po človeški moči, poznam vas le pomanjkljivo. Ali kedar bomo stopili pred Tega, ki je naš večni pastir, in prišel iskat nas zgubljene ovčice, ta bo vas in nas vse spoznal, Temu ne bo nobena neznana ostala, pa tudi nobena hudobna ne bo skrita. Ta bo hudobne zbral in rekel: Poberite se preč od mene vi prekleti! jaz vas za svoje ne poznam! O Jezus naš pastir, ti nas vselej obvari, da med dobrimi ostanemo in k Tebi pridemo! Amen.

Pridiga za tretjo nedeljo po veliki noči.

(Imenitna je beseda: „Še malo“; govoril J. K. v C.)

„Kaj je to, kar pravi: „malo?“ Jan. 16, 17.

V v o d.

Kar ste danes v sv. evangelju slišali, je govoril Jezus svojim apostelnom in učencem pri poslednji večerji. Preden je vzel od svojih ljubih slovo, jih je dolgo in obširno učil, jim obljubil sv. Duha poslani in slednjič jim je rekel: „Še malo, in me ne bote vidili,

in spet malo, in me bote vidili, ker grem k Očetu.“— Jezus je večkrat opominjal svoje učence, da pojde k svojemu Očetu; pa približala se je strašna ura njegove smerti, zatoraj jim je pravil: „Še malo, in grem v smert, po smerti bom pokopan, in me tedaj ne bote vidili.“ Pa hitro je pristavil: „In spet malo in me bote vidili, kajti tretji dan bom od smerti ustal, se vam bom prikazal in me bote vidili.“ Po svojem ustajenju ne bom več dolgo pri vas, ker grem k Očetu.“—Te besede Jezusove so bile jim skrivne in temne, niso umeli, kar je govoril. Nikoli jim ni na misel prišlo, da bo Jezus umerl in šel od njih. Zatoraj so njih misli bile zmešane in njih duša je bila žalostna. Vendar so bili prepričani, da Jezus praznega ne govori in da je vsaka njegovih besed polna lepih resnic. Zato so jeli med seboj šepetati in eden drugega popraševati: „Kaj je to, kar pravi: malo? Ne vemo, kaj govori.“ O nesrečni učenci, da svojega učenika ne zastopite! Beseda: „Malo ali le malo časa“ bi vas bila poterdila in veselila!

Tudi nam, ljubi moji, je beseda: „Malo ali le malo časa“, imenitna beseda, polna lepih in svetih resnic; kajti beseda: „le malo časa“ je:

1. močna beseda, ktera nas opominja;
2. ostra beseda, ktera nas svari; in je
3. sladka beseda, ktera nas veseli.

Zvesto poslušajte; vidili bote, da je vsaka besedica, ktera je tekla iz Jezusovih ust, polna prelepih naukov. Zatoraj srečen, kdor božjo besedo zvesto posluša!

Razlaga.

Kako lepo in veselo je sedaj po vertih in travnikih, po njivah in gozdh; lepe rožice cveté; žito želeni in ptičice sladko pojejo! Pa le malo časa, in žito se poženje, rožice pusušé in ptičice potihnejo in se odpravijo v ptuje daljne kraje. Glejte, ljubi moji! le malo časa in po zemlji je vsa druga: „Človek, od žene rojen, je kakor roža, ktera se zjutraj vseje, opoldne cveti in zvečer obleti!“ Le malo časa, in človek tudi pri tebi je vsa druga; „le malo“ je toraj

1. močna beseda, ktera nas opominja.

Sv. Avguštin pravi: „To malo časa je naše življenje“, in po tem življenju bomo želi večne čase, kar smo tukaj sjali.

To nas opominja, bojé in trepetaje delati za zveličanje naše in hoditi po potu v svete nebesa. Povejte, kdo stori v tej imenitni reči preveč ali le zadosti; ali nism oysi, kakor sv. Lukaž pravi 17, 10, le nezvesti; malopridni hlapci? Vsi moramo zdihovati: Ah daleč, daleč smo od tega, kar bi imeli biti! — Zatoraj se obnemem k vam, ki z eno nogo že v grobu stojite, pride smert in vas cele v grob potisne. Veliko svojega pota ste že preromali; ali ste pa prišli tudi bližej nebes, kako bote obstali pred božjim sodnikom? Zatoraj obračajte, ljubi in častivredni dedeji in babice! zlati čas svojega gotovo le kratkega življenja modro in keršansko; glejte, že vam ljubo solnce za goro hodi, že se vam mračí, v kratkem bode delopust in nastopila bode črna noč, kjer ne bote mogli ničesar storiti več! Zatoraj ne zabite besedice: Le malo časa več! — Pa tudi vas, ki ste v srednjih in naj boljših letih opominjam kratke besedice: „Le malo časa!“ Ali ne veste, da stari morajo, mladi pa morejo umreti? Marsikdo si je obetal visoke starosti, pa že ga pokriva zelena gomila! Marsikdo si je mislil, da se mu bo počasi mračilo, pa naglo se mu je stemnilo, zagrabila ga je neprevidena smert. Ne zanašajte se na stare dni, ne mislite, v starosti bo čas za večno zveličanje skerbeti in za nebesa pripravljati se. Kar se po dne zamudi, se zvečer malokedaj poravna. Ali hočete mar še le tedaj svoje nar imenitnejše delo opravljati, ko vam že vsa moč poteče, ko bode vsaka ura že polna rev in težav? Tedaj še le mislite skerbeti za svojo edino, neumerjočo dušo; pomislite ljubi moji: Le malo časa še! — Pa tudi tebi, ljuba keršanska mladina, veljajo tehtne besede: „Le malo časa.“ Ne bode se tebi vedno le veselje smejalo, ne vedno sončice sjalo, ne bojo vedno drugi za te delali in skerbeti; ljuba mladina, le malo časa in vsa bo druga. Oči, ki so te mило pogledovale, bojo v grobu mežale, — roke in noge, ki so za te delale in trudile se, bojo pod zemljo trohnele, — serce, ki je tako ljubeznivo za te bilo, bo mirno počivalo, — in jezik, ki te je učil in svaril, te tolikrat nebeškemu Očetu v vsaki molitvi in pri vsaki sv. maši priporočeval, bode omolknil, ljuba mladina, tvoji ljubi starši in učeniki ti bojo zamerli in vsa druga za te bo pela. Zatoraj uči se pridno, delaj zvesto, in služi stanovitno svojemu Bogu; le malo časa in žela boš, kar si sjala! Kdor pa ničesar ni sjal ali le ljulike, ne bode ničesar ali pa le ljulike

žel! Zatoraj nam vsem je besedica: „Le malo časa“, močna beseda, ktera nas opominja kratki čas tega življenja modro obračati, da nam ne mine zastonj, ali ne mine v našo časno in večno nesrečo! Zatoraj je sv. Anton puščavnik svojim učencem naročeval: „Ljubi moji bratje! nikoli ne smete večnosti iz misli pustiti. Mislite vsako jutro, da večera lahko ne učakate. Mislite vsak večer, da morebiti jutra doživeli ne bote.“ — Beseda: „Le malo časa, je tudi:

2. ostra beseda, ktera nas svari.

Koga mar ta beseda svari? Vse, ki so svarjenja potrebni. Narprej so vsi srečni in veseli; zakaj sreča in veselje je marsikoga spačilo in od Boga odvernilo. Bog mi je priča, da nobenemu keršanskega veselja ne oponašam, pa mere in pameti v sreči in veselju tudi vsakemu priporočam. Zatoraj vsem srečnim in veselim kličem: „Le malo časa!“ Ako te veseli dnar in posvetno blago, vari se, da svojega serca v posvetno ne zakoplješ in krivice ne doprinašaš; le rad opominjaj se: „Le malo časa“; skoraj bo mertvaški pert, lesena posteljca in oska jamica vse moje bogastvo; kaj bi mi pomagalo, ako bi si bil cel svet pridobil, svojo dušo pa pogubil, čigavo bo, kar sem nagrabil. Gorje ti lakomnež in krivičnik, le malo časa! — Morebiti da te ljudje hvalijo in častijo, ti si vesel; prav je tako in dobro za te in potrebno, kajti veliko dobrega moreš tako storiti. Pa ne nosi svoje glave previsoko, ne zaničuj svojega bližnjega, ne glej le samo svojih dobrih lastnost in kar dobrega na sebi imaš, spoznaj tudi svoje slabosti in kar grešnega na sebi nosiš, vari se prevzetnosti! Pogostoma se spominjaj: „Le malo časa“; človeške misli se rade premečljejo, danes pojejo hosana, jutre pa kričijo: Križaj ga, in kdor previsoko leti, nizko obsedi! — Pri tvoji hiši je res sreča in veselje doma: mož in žena sta enega serca in ene misli, prav lepo se imata, zdravi in prebrisani otročiči skakljajo okoli vaju; res sladko veselje! Pa vsaki jedi je soli treba, pa tudi to hišno veselje ni brez grenkosti. Tudi tukaj veljajo besede: „Le malo časa“; pride neusmiljena smert, in vzame nam sedaj tega, sedaj unega ljubeja. Zatoraj ne zabite Jezusovih besed: „Kdor očeta ali mater, ženo ali otroka, brata ali sestro več ljubi, kot mene, ni mene vreden“, Mat. 10, 37. Več ko 500 let pred Jezusovim rojstvom je živel Lidinski kralj po imenu Krös;

česar mu je serce pozelelo, je imel, in bogat je bil, da zavoljo bogastva še sedaj slovi. Persovski kralj Cir ga je zmagal in ga obsodi, da ima na gromadi zgoreti. Na gromadi je zdihoval, kakor vse svoje žive dni nikoli poprej, zdihoval je glasno: O Solon! Solon! Kajti slavni modrijan Solon ga je opominjal, da je vse posvetno bogastvo in blago nestanovitno. Tega se je spomnil o svoji smertni uri. Kralj Cir se ga je usmilil in ga živega spustil. Oh da bi se vsi posvetni ljudje spominjali besedic: „Le malo časa, le malo!“ Naj nam vsem ta beseda po ušesih doni in ostro svari, v posvetno veselje in blago se preveč ne zaljubiti. Posebno pa veljajo besede terdovratnim grešnikom, ki poboljšanje in pokoro odlašajo od dne do dne, in se zibljejo in tolažijo v svojem strašnem grešnem spanju rekoč: „Bom že, bom že, jutre, jutre!“ Pa zdramite se, zakaj tudi vam gromijo strašne besede: „Le malo časa še.“ Poslušajte, kaj pravi sv. Avguštín: „Bog je na tisuč krajih odpuščanja obljubil grešnikom; pa vendar v celem sv. pismu ni najti, da bi bil jutrešnega dneva obljubil temu, ki se danes k njemu ne oberne.“ Le počakajte, terdovratni grešniki! sedaj žaluje nad vami sv. kat. cerkev in vsi vaši prijatli; vi pa se za vse malo marate, veselite se in norite; pa pride čas, ko se bo vaše veselje v bitko žalost spreobrnilo. Že je vrezana šiba božja, ki vas bo tepla že na tem svetu, tepla vas bo do belih kosti. Pa še hujše gorje vam, ako vaš pravica božja hrani za prihodno življenje, — tam bote solze točili v tistem strašnem kraju, kjer je jok in škripanje z zobmi, tam bote čutili terpljenje brez mere, terpljenje brez števila, terpljenje brez konca; le malo časa še in padli bote v roke živega Boga! In kdaj vam bode potekal čas sedajnega življenja? Morebiti je še nekaj let, nekaj mesecev, nekaj tednov, nekaj dni, nekaj ur ali minut: „Le malo časa še!“ Oh strah božji spreleti nas in uči nas zlati čas modro in keršansko obračati! — Pa imam od te besede: „Le malo časa“ še nekaj povedati pobožnim dušam; to je

3. sladka beseda, ktera nas veseli.

Milo je pri mizi sedeti, kjer jemlje prijatelj od prijateljev slovo. Pa naj bolj milo je gotovo bilo, ko je Jezus pri poslednji večerji od svojih učencev slovo jemal: saj je šel v smert, v grozovito smert na križu. Kristus pa je svoje tolažil rekoč: „Še

malo in me bote spet vidili, in vaše serce se bo veselilo in vašega veselja vam ne bo nihče vzela.“ Te besede Jezusove so bile poznej žlahno olje za skleče rane sv. aposteljnov in učencev, so pa tudi sladke besede vsem pobožnim dušam: „Le malo časa in žalost se v veselje spremeni, kterega ne bo nihče vzela več!“ Kedar huda burja razsaja, kedar blisk šviga in grom bobni, kedar ploha vlija in toča ropota, kaj nas tolaži? „Le malo časa pa dežek odide, in sončice pride, zvedrilo se bo in sjalo lepo!“ Taka je tudi z nami v dušnih potrebah.—Kdo sošteje vse težave in nadloge, ki nas tarejo, kdo zajeme vse britke solze, ki se očitno pa tudi na skrivnem pretakajo, kdo vidi vse rane, ki človeške serca pečejo! Godi se marsikteri pobožni duši, kakor preroku Eliju, ki je zdihoval: „O Gospod! dosti je, vzemi mojo dušo!“ Pa prišel je angel Gospodov in je Elija tolažil; tako je tudi Jezusova beseda: „Le malo časa“ preljubi angel božji, ki uliva žlahni balsam v naše žalostno serce, kakor sv. apostel uči: „Poterpežljivosti vam je treba, da spolnujete božjo voljo in prijemete obljubljeno plačilo; zakaj le malo časa še, in odrešenik se kmalo prikaže in ne mudi se dolgo“, Hebr. 10. Ljube keršanske duše, kedar vas zadene kaka nesreča ali nadloga; oh le voljno poterpite, le malo časa in čaka vas veselje, kterega še nobeno serce ni občutilo! Kedar vas nadleguje kaka skušnjava in vas slabo popačeno meso, ali hudobni svet ali clo peklenšek sam v greh vabi in vleče, oh le serčno in stanovitno se vojskujte; le malo časa in blisketa se na vaši glavi nebeška krona slavne zmage, ktera nikoli ne bo ovenela! Tako se je tolažil angleški škof Janez Fišer. Bil je zavoljo svoje vere k smerti obsojen. Zavoljo visoke starosti je ob palici hodil in lezel proti morišču. Pa morišče zagledati sivi starček palico verže, se po koncu zravnja in ves vesel zakliče: „Nujte noge, storite svojo dolžnost in nosite me, saj je le kratek več pot!“ Glejte clo grenko in grozovitno smert sladijo besedice: „Le malo časa.“ In grenka smert tudi nas vse čaka; kar se pod solncem rodi, se sopet v prah spremeni! Prej ali šlej stojimo pri smertni postelji svojih ljubih, ali pa ležimo sami na smertni postelji. Oh cel svet in vse, kar ima, nima za nas nobene vrednosti in nobene pomoči; keršanske duše sladko veselje o smertni uri je le Jezusova beseda: „Le malo časa!“ Saj vemo, da smert ljubeznivih zavez

ne preterga za vselej, temuč le za nekaj časa, hitro gremo eden za drugim in tam pri Očetu, tam v boljši deželi se vidimo spet. Keršanski sin, ki na grobu svojega skerbnege očeta klečiš in milo zdihuješ, — keršanska hči, ki na gomili svoje ljube mamke rožice zasajaš in jih s svojimi solzami polijaš, — keršanska udova, ki za svojim dobrim možem zdihuješ in jokaš, — žalostni prijatelj, ki svojega ljubega ves pobit med mertvimi iščeš, — oh mi vsi, ki za ljubimi rajnimi žalujemo, kako nam je pri sercu, ko zaslišimo in premišljujemo Jezusovo besedo: „Le malo časa?“ Alite težki kamen se nam od serca odvali, goreča solza se nam posuši in potolaženi izdihnemo: „Le malo čas in spet se vidimo!“ Glejte, za vse rane našega serca je besedica: „Le malo časa“ sladka beseda, naj nas stiskajo križi in nadloge, naj nas zalezujejo skušnjave in zapeljivci, naj nas zagrabi bleda smert: vse le malo časa. Blagor nam, ako smo se Jezusa zvesto držali, vsa naša žalost se bo v veselje spremenila!

S k l e p.

Preljubi poslušavci! iz vsake pridige si gotovo nekaj v glavi in v sercu ohranite. Od moje današnje pridige si dobro ohranite le besedice: „Le malo časa!“ To je močna beseda, ktera nas opominja, da je sedajno življenje le kratko in da nam je treba skrbeti za večno zveličanje; — to je ostra beseda, ktera nas svari svojega serca ne zakopati v posvetne reči in posvetne veselice, posebno nas pa svari greha ne doprinašati in v grehu terdovratno ne obtičati; — to je slednjič sladka beseda, ktera nas veseli in nam slajša vse grenkosti in britkosti, vse smertne težave in bolečine. Pošiljaj nam toraj usmiljeni Oče nebeški, kar ti je ljubo in drago; le to nam dodeli, da se zvesto držimo svetih naukov tvojega ljubega Sina Jezusa Kristusa. Tukaj pod milim solncem je vse kratko in minljivo, vse le malo časa; tam pa nad zvezdami se nam žalost v veselje spremeni, kterega nam ne bo nihče vzel! Amen.

Pridiga za šterto nedeljo po veliki noči.

(Od duhovske mlačnosti. Gov. L. F.)

„Nobeden izmed vas me ne upraša: Kam greš?“ Jan. 16, 6.

V v o d.

Tri leta je Jezus hodil s svojimi učenci, jih je vodil, kakor oče svoje otroke, jih varoval, kakor koklja svoje piščeta. Gledali so ga zmirej, kako je ljubezniv do vseh ljudi, zlasti do bolnikov in obloženih, poslušali svete besede iz njegovih ust. Radi so vse svoje zapustili, da so le pri njem mogli biti, naj že na samotni gori, v goli puščavi, ali pa v čolnicu na morju. Vse težave so bile njim lahke, dokler je Jezus bil pri njih. Al tako ni moglo zmirej ostati. Dokler je Jezus bil z njimi, so bili otroci. Treba je bilo, da možje postanejo in moč dobijo; zato je potreba bila, da jih je Jezus zapustil. To jim oznani, kedar pravi: „Grem k njemu, kateri me je poslal.“ Misliti bi bilo, da ga bojo uprašali: „Kam greš?“ Pa žalost je napolnila njih serca, ali nikar tista žalost, ktera je, kakor sv. apostel Pavl pravi, k zveličanju dobra. Pričakovali so dosedaj in menili, da jih bo odrešenik Jezus Kristus časno srečne storil. Sedaj pa gre od njih in pričakovanje ni jim dopolnjeno. Odtod njih žalost, njih nemarnost in mlačnost. To nemarnost in merzloto jim Jezus očita, kedar pravi: „Jaz grem in nobeden izmed Vas me ne upraša, kam greš?“ Ljubi kristjani! Sreča prijatel prijatla, se uprašata: „kam greš?“ Na vseh polih, kamor gremo, nas sreča Jezus, nar ljubeznivši prijatelj, sreča nas, kedar ga vidimo na križu in na podobah; vidimo ga iti britki pot terpljenja in pod težkim križem ječati, vidimo ga iti k Očetu; sreča nas v mislih in vesti: pa nobeden iz med nas ga ne upraša: „kam greš.“ Ravno taka nemarnost, merzlota in mlačnost, kakor v Jezusovih učencih, ja še veliko večja je pri nas. O da bi mi vendar pustili, druge praševati, kam greš? da bi mi le enkrat prašali Jezusa, prašali tudi sami sebe, „kam greš?“ Namenil sem vam v današnjem govoru pokazati: „Kako strašno nevarna in škodljiva je nemarnost v božjih rečeh ali dušna mlačnost.“

Oh, da bi bila moja beseda, trombni glas, da bi vse mlačne kristjane zbudila.

Razlaga.

Čudno se nam zdi, pa je vendar resnica, da veliko ljudi po svetu noč in dan spi. Gremo na polje, vidimo ljudi orati in sjati, kaj delajo? spijo. Gremo po cesti, pridemo v mesta in terge, — kaj delajo? spijo. Gremo h kmetom in rokodelcem, tudi oni večidel spijo. — Kedar pa ljudje spijo, pride sovražnik in ljulike med pšenico zaseje. Kakšno je pa to spanje? Duhovsko spanje, pregrešna dremota, dušna mlačnost, mati hudobnih in slabih časov. Se najdejo tudi med nami taki dremotni ljudje? O da bi jih ne bilo! Zakaj se božja beseda tako nemarno in merzlo posluša, bolj iz navade, kakor zavolj Boga in našega zveličanja? zakaj se božji nauki tako malo k sercu jemljejo in zakaj se po njih tako malo ravna. Samo poslušati, še ni vse opravljeno, kakor obljubiti še ni vse storjeno. To pa stori dušna mlačnost, duhovska dremota. Še več žalostnih prič duhovske dremote in mlačnosti, moram iz tega mesta zamolčati. Poglejmo v druge kraje, kjer tudi spijo. Prazne hiše božje, miza gospodova zapuščena, božja beseda, glas vpijočega v puščavi, zunaj cerkev nesramna pregrešnost, žalostne ja strašne znamenja duhovske dremote in dušne mlačnosti; k temu še hudi ljudje in slabi časi, s kterimi nas hoče Bog iz duhovske dremote zbuditi. Jaz grem k njemu, kteri me je poslal in nobeden ne upraša: „kam greš?“ Ja to vprašanje, od kod smo prišli in kam gremo, je tako redko, kakor zlahtnih kamnov na produ. Toliko pogostejši je pa duhovska dremota, tista pregrešna zanikernost, da ne maramo za resnico in pravico, za čednost in pravičnost, da laži, krivice in hudobije ne porajtamo. Ali mora iz tega kej dobrega izvirati? To so hude znamenja, predhodniki in oznanovavci veliko slabejših, hujših časov. Dro je keršanska vera po naših krajih, ali našega življenja še ni dosegla, v djanju in ravnanju keršanska luč le slabo berli. Vse to stori duhovska dremota, nar hujša sovražnica keršanske vere, ktera več kristjanov pogubi, kakor nar hujše preganjanje. Kteri sovražnik je naj nevarnejši? Tisti, ki človeka nagloma in neprevidoma na-

padé, kedar si misel ne vzame in zatoraj ni pripravljen? Koliko sovražnikov naše dušne sreče imamo mi kristjani, ali pa se za nje tudi zmenimo in pripravljamo? Bedite in molite, pravi Jezus svojim učencem, da v skušnjavo ne padete, in ko jih tretjohbart spati najde, pravi: „Še eno uro niste mogli prebedeti!“ Ali nikar te besede tudi nas ne zadenejo. Kedar novo rojeno dete za materno mleko ne mara, kako dolgo bode živel; kedar bolniku nobena jed ne diši, in pijača mu ne tekne, je slabo znamenje; in kedar bolnik sam sebe zanemara, ni več veliko upanja, da bo se ozdravil. Vse to se od mlačnega kristjana more reči, kateri je nemaren in zanikern v božjih rečeh. „Ker nisi merzel in tudi nisi topel, ampak mlačen, bodem te iz ust plunil“, govori Jezus Kristus od mlačnega cloveka. Vidimo včasih dve njivi eno zraven druge stali, na eni žito lepo raste, na eni le gol plevel, prve njive gospodar je skerblijiv mož, ki zgodaj ustane in reče, njivo opleti, drug je pa lenuh, ki nima za svoje nobene skerbi.

V eni vasi sta dva soseda. Otroci enega so pridni in pohlevni, družina poštena, drugega otroci pa neporedni in hudobni — hlapci in dekle razujzdani in hiša slabo slovi; prvi je marljiv in skerblijiv oče in gospodar, ki svoje v strahu ima, drugi pa le rad po kerčmah poseda, uni bedi in čuje, ta pa dremlje in spi. Glejte, to stori duhovska dremota, pregrešno spanje, nar nevarniši sovražnik našega zveličanja. Kajti na duši mlačni misli, da se mu ni treba poboljšati, da je že dober in Bogu prijeten. Pridige, opominovanje, premišljevanje, nič ga ni v stanu predramiti. Tudi sv. zakramenti pri njem svojo moč zgubé: kakoršen gre v spovednico, takšen stopi iz spovednice. Zatoraj se mlačni malokje poboljša. Merzel, to je velik grešnik, se ložej in prej spokori. Velika grešnica Magdalena je poslušala Gospodovih naukov, in je polna serčne žalosti svoje grehe objokala. Desni razbojnik na križu je zdihoval: „Gospod! spomni se me, ko prideš v svoje kraljestvo!“ Mlačnega pa nič ne omeči. Sv. Bernard Sienski pravi: „Vidil sem take, ki so za presilne obresti dnarjev posojevali, neusmiljene kralje, zaničljive ženske, celo ajde, ki so se zgrevani k Bogu obrnili; toda tresem se, ker nikoli nisem mlačnega kristjana vidil, kateri bi se bil k Bogu spreobernal.“ Oh

strah in groza! Usmiljeni Oče nebeški varuj nas dušne mlačnosti in nemarnosti! —

Odkod pa to, da je kristjanu mlačnost toliko nevarna in škodljiva, zakaj da mu je treba bdeti in čuti? Le poglejmo, čemu je človek in zlasti kristjan na svetu, kaj mu je naloženo. Tri reči so, ktere mu je Bog na tem svetu naložil, da si pridobi večnega plačila. Človek mora delati, terpeti in vojskovati se!

Kristjan mora tukaj delati in potruditi se. Veliko delo in opravilo imamo vsi pred seboj; mi smo tisti delavci v gospodovem vinogradu, in smo kupčevavci, ki moramo vse zastaviti, da si pridobimo nar zlahtnejši biser nebeškega kraljestva, smo popotovavci, ki moramo po ozki stezi v nebesa priti. Moči, serčnosti, čuječnosti in delavnosti nam je treba. Kaj more mlačna, nemarna duša pridobiti; ali ne bode obupala, kedar strašno delo zagleda, ali bode mogla prestati velike nevarnosti, in po ozki stezi hoditi?

Kristjan mora tudi terpeti. Pri kerstu že s križem zaznamnjamo se na čelu, na persih in med pleči, in naš zveličar Jezus pravi: „Kdor hoče moj učenec biti, naj dene križ na svoje rame in hodi za menoj.“ Je že delati težavno, koliko hujši terpeti. V terpljenju se spoznavlja pravi kristjan od mlačnega. Kristjan mora tudi vojskovati se. Krog njegove duše se zberajo sovražne moči, s kterimi se mora zmirej vojskovati, nevaren je boj ali vojska, ker se vojskuje za življenje ali za smert, za zveličanje ali za pogubljenje. Kdor se ne vojskuje, je že premagan; nas sv. cerkev opominja: „Bodite močni v vojskovanju s staro kačo.“

Ali bode mogel mlačni te tri reči dopolnovati? On ne dela, se ne potruđi, ali si bo mogel pridobiti zveličanje, on se boji terpljenja, ali bode mogel k Jezusu priti, in ker se ne vojskuje, ali bo mogel zmagati in večno krono pridobiti? Ker ni merzel in ni topel, ampak mlačen, ga bode Jezus iz ust plunil in zaverĝel. Poslušajte! Tri sto let po Kristusovem rojstvu je bil v mestu Anciri v mali Aziji kristjan, po imenu Viktor, zavoljo sv. vere v ječo zapert. Obsodili so ga, ali sv. vero zatajiti ali pa svojo glavo dati. Njegov prijatelj Teodot ga v ječi obiše in nagovarja, naj stanoviten in serčen

ostane. Natezovali so ga, pretepali in pekli, pa Viktor vse tiho terpi. Le malo še in nebeška krona je njegova. Pa, oh žalost, proti koncu mu serce upade, jame omahovati in prosi, naj odhenjajo, da se bo še enkrat s sodnikom pogovoril. Vsega ranjenega peljejo v ječo, kjer je pa precej na to umerl, in ne ve se prav, ali je ostal stanoviten v sv. veri ali je odpadel. Glejte! mlačnega, noče terpeti in vojskovati se do konca, in nebeško krono zapravi! — Ravno ta sv. Teodot je imel tudi navado, trupla svetih mučencev po noči pobirati in pokopovati. Ajdovska gosposka pa ni vedela, kdo to počenja, zatoraj se je silno togotila. Kjer so kristjana dobili, so ga na nateznico razpeli in silili, naj pove, kdo trupla pobira in odnaša. Vjamejo tudi kristjana Polihronija in v njega silijo, naj pove. Sperva je serčno terpel; ko ga pa le pritiskajo in ga umoriti žugajo, se je zbal in povedal, da je Teodot tisti, ki trupla odnaša; tudi pokaže mesto, kamor jih je djal. Glejte! spet mlačnega, ki ni hotel terpeti in stanoviten ostati do konca. — Tudi na Teodota je prišla versta, naj on pokaže, kaj zna serčen in goreč kristjan, kako terpi in se vojskuje do poslednje ure. Pripeljali so svetega moža pred sodnika. Sodnik mu je sedaj sladke besede dajal in zlate obljube delal, da bi se križanemu Jezusu odpovedal. Pa vse je bilo zastonj. Sodnik ves razkačen na to k njemu skoči, in jame mu strašno protiti. Pa tudi to nič ne zda. Bil je toraj na klado djan in grozovitno mučen: z železnimi kremplji so ga tergali, v rane pa mu hudega jesiha vlivali in jih z ognjem žgali. Ves razmesarjen je bil v ječo veržen, čez pet dni pred sodnika pripeljan in na vse sorte siljen, Jezusa zatajiti. Serčno reče sodniku: „Nič ne boš znašal, kar bi bilo močnejše, kakor moč mojega Gospoda Jezusa Kristusa.“ Spet ga popadejo, mu stare rane raztergajo, ga po razbeljenih črepinah valjajo, in nečloveško ž njim počenjajo. Pa se jim vendar ne vda; zatoraj ga k smerti obsodijo in ob glavo denejo. Glejte tukaj serčnega in vnetega kristjana; tako on dela, tako on terpi, tako se vojskuje za večno krono v nebesih. Vojska je človeško življenje, mlačni pa nikoli ne zmaga; — nebeško kraljestvo sile terpi; le po sili si ga moramo pridobiti, mlačni se pa posilil in tru-

dil nikdar ne bo! Zatoraj pa tudi ne bo nebeške krone, ne bo nebeškega plačila sprejel.

S k l e p.

Vidili smo, ljubi moji poslušavci, kako strašno nevarna in škodljiva je duhovska dremota, dušna mlačnost, kako potrebna nasproti čuječnost in bedljivost. Zatoraj poslušajte besede našega Jezusa, ki pravi: „Zdramite, zbudite se, ki spíte, in Kristus vas bo razsvetlil.“ Zbudite se, da ne bote v dremoti naprej živeli, ta dremota v duhovskih rečeh se zmirej dalej razširja, da bode v kratkem grozna in strašna. Vsak kristjan mora biti čuvaj svojega lastnega serca, da mu skušnjavec ljulke pregrešne ne priseje. „Vaš sovražnik, uči sv. Peter, hodi okrog, kakor rjoveč lev, in išče, da bi koga požerl.“ Vsak gospodar in gospodinja je čuvaj svoje hiše, da je sovražnik ne pohujša. Kdor za svoje, zlasti za domače ne skerbi, je vero zatajil, uči sv. Pavl. In mi duhovni pastirji smo čuvaji drage Jezusove čede, Bog bo tirjal duše od nas, — zato ne jemljite za zlo, kedar oostro opominjamo in iz dušne mlačnosti zbujamo, saj nihče vas ne bo na sodni dan za nas odgovora dajal. Sv. Krizostom pravi: „Gorje, ako molčimo, izdajavci vere smo.

Na oljski gori moli Jezus, učenci spijo — sovražniki pa bedijo. Ravno tako se še zdaj po svetu godi. Jezus svoje spijoče učence obišče in pravi: „Niste mogli eno uro čuti z menoj. Bedite in molite, da v skušnjave ne padete.“ O zapišimo te zlate besede Jezusa globoko v naše serce. Bedimo in molimo, Gospod je obljubil krono tistim, ki čujejo. Amen.

Pridiga za peto nedeljo po veliki noči.

(Od molitve; govoril L. F.)

„Jezus pravi: Ako bote Očeta prosili v mojem imenu, vam bo dal. Dozdaj niste nič prosili v mojem imenu.“ Jan. 16, 24.

V v o d.

Patriarh Jakob je svojega brata Esava opravil za pravico pervorojenega in ob očetovski žegen. Esav ves serdit ga

hoče umoriti; zatorej beži Jakob iz očetovske hiše v drug kraj dežele Haran, k maternemu bratu Labanu, dokler se Esavu togota ne vleže. Jakob se tedaj na pot odpravi. Na poti ga noč obide. Ves truden se pod milim nebom vleže, si kamen pod glavo dene in zaspi. V spanju pa se mu Bog prijazno razodene. Vidil je v sanju lestvico ali lojtro, ktera je na zemlji stala in se z verhom nebes dotikala. Angeli božji so po nji gor in dol hodili, na verhu je pa bil Bog sam, kateri mu je rekel: „Jaz sem Gospod, Bog Abrahama tvojega očeta in Izaka, zemljo, na kateri spiš, bom tebi in tvojemu zarodu dal.“ Ko se je Jakob iz spanja prebudil, je djal: „Resnično Bog je na tem kraju, in jaz nisem vedel.“ Zjutraj Jakob ustane, vzame kamen, ki ga je bil pod glavo djal, ga po koncu postavi in z oljem oblije v znamenje, da je Bogu posvečen.

Taka lojtra, ktera iz zemlje do nebes sega, na zemlji stoji in se nebes dotika, je tudi molitev. Molitev je tista lojtra nebeška, po kateri angeli božji gor in dol hodijo; naše prošnje in potrebe iz zemlje pred Boga donašajo, po kateri tudi nam iz nebes donašajo uslišanje naših prošenj, pomoč od Boga in nesošetih dobrot. Molitev je tista lojtra nebeška, po kateri sam Bog iz nebes pride do nas, nam pomagat in podelit, kar ga prosimo v imenu njegovega Sina Jezusa Kristusa. Ako hočemo po lojtri kam priti, morajo biti stopinje močne in zanesljive, nikar goljufne in samo na videz. — Jezus pravi: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ Bo pa kateri rekel: „Jaz prosim in molim, prosim v imenu Jezusovem, kakor nas Jezus prositi uči, pa vendar me Bog ne usliši. Odkod pride to?“ Prijatelj! glej, morebiti je pa tvoja molitev lažnjiva, glej, ali nima lojtra goljufnih stopinj? Ja preljubi kristjani! besede Jezusove: Dozdaj niste nič prosili v mojem imenu, se večidel od vseh naših molitev morejo reči. Ravno to žalostno resnico hočem danes povedati:

„Molitve, ki jih mi opravljamo, so večidel lažnjive, velikobarti gola laž.“

Zdaj mi morebiti ne verjamete, pa moje besede vas bodo žalostne resnice prepričale. Poslušajte jih k večnemu zveličanju!

Razlaga.

Čudno se vam zdi, kedar pravim: „Molitve, ki jih mi opravljamo, so večidel lažnjive, ali velikobart le gola laž.“ Oh da bi te besede resnične ne bile! Kolikobart molitev prav lepo in gladko iz ust gre; pa tudi prazne besede so, ktere se v ustih vzamejo, in serce za nje ne ve; ali ni taka molitev lažnjiva in goljufna? Molite Boga v Duhu in v resnici; pa zdi se mi, da je sv. Duh v starem zakonu tudi od nas in naših molitev rekel: „To ljudstvo me časti z jezikom, njih serca so pa daleč od mene.“ Narvečkrat molimo Oče naš. Oh ta molitev, ktero nas je sam odrešenik Jezus Kristus učil, v naših ustih je beseda za besedo gola laž. Prosimo in pravimo Bogu „Oče naš“. Boga kličemo očeta, ali pa tudi prosimo s takšnim zaupanjem, kakor bi imeli otroci svojega očeta prositi? Vsi, o Bog, te kličemo: Oče naš! ali smo pa tudi mi, kakor bi imeli tvoji otroci biti? ali tudi živimo tako med seboj, kakor imajo živeti bratje in sestre, otroci enega očeta? Taka zvijačnost in goljufija, da brat bratu ne sme zaupati; tako sovražtvo, da kateri noč in dan le to želijo, kako bi bližnjega potopili in mu škodovali? Jeza, vedni prepir, zalezovanje, prilizovanje in še neizrečeno več, o ljubi Bog, ali je to bratovska ljubezen tvojih otrok? Ja ti si naš ljubeznivi, naš neskončno dobri Oče! ali mi, — mi smo tvoji neskončno hudobni otroci! Tako vidite, da so že perve besede Očenaša v naših ustih lažnjive, že z lažjo molitev začnemo. So pa morebiti druge besede: „kteri si v nebesih“, v naših ustih bolj resnične. Z jezikom iščemo Boga v nebesih, ali serce se ne more od zemlje povzdigniti, je na zemljo kakor s klupami pritvezeno. Na misel mi pride sv. Anzelm, škof na Angleškem. S nekterimi mlajšimi duhovniki gre se po polju sprehajat. Na polju zagledajo otroka, ki je imel škorijanca za nogo otvezenega. Nal ga je toliko na kviško zleteti, kolikor je nit segla, potem ga je spet nazaj potegnul. Spremljeavcem se je to dopadlo. Sv. Anzelma pa le žalost obide. On je rekel mlajšim bratom: „Vam se to dopade, pa bi le imeli žalovati; vidite, tako se godi z človeško dušo.“ V tej majheni prigodbi imamo živo podobo naše molitve. Naša duša

bi se rada v molitvi k Bogu povzdignila; ali otvezena je na truplo; mesene pregrešne želje jo nazaj potegovajo, ji ne pripuščajo se k Bogu povzdigniti, časne skerbi, hudo poželenje dušo otvezeno deržijo; zatoraj že David v psalmih prosi: „Kdo mi da perutnic, kakor golobu, da bi se povzdignil in v tebi o Bog počival?“

Pravimo dalej: „Posvečeno bodi tvoje ime.“ Lepo se te besede iz ust glasijo, ko bi le tudi nam resnica bila ž njimi. Z jezikom Bogu čast dajamo, v djanju nečast delamo s svojo hudobijo in pregrešnostjo. Ali je dro kterih, da bi vse Bogu v čast storili? Ja sam jezik, ki pravi: posvečeno bodi tvoje ime! kolikokrat Bogu nečast dela, da kolne in preklinja, krivično prisega, nesramno in nespodobno govori, čez Boga in njegovo sv. voljo godernja in mermra; kdo se še potegne za božjo čast, kader se kdo prederzne, Bogu in njegovemu imenu spodobno čast jemati. Neka mati se je s svojo štiri leta staro hčerko na pot podala. Dete je bilo pobožno in milo, in je že veliko vedelo od milega in dobrega Boga. Nekega dne južinate pri velikej mizi, kjer je bilo polno gostov. Zgoraj sta sedela dva mlada gospoda, ki sta prederzno Boga preklinjala. Dekličica postane nemirna in se ogleduje, ali se ne bo nihče oglasil in dobrega Boga branil. Pa vse je molčalo! Dete se ne more več zderžati; ono ustane, se naglo ustopi pred gospoda, in jima ljubeznivo pa tudi resnobno reče: „To ni prav! Tako se ne govori od ljubega, dobrega Boga!“ Mlada gospoda sta sramote zarudela in omolknila; star gospod pa povzame besedo in reče: „Da! ljubi otrok, ti imaš prav; tako se ne govori od ljubega dobrega Boga!“ Pri nas je pa vsa druga; marsikje je beseda gola laž: Posvečeno bodi tvoje ime! Kdo se še mara in oglasi za božjo čast in čast božjih reči? —

„Pridi k nam tvoje kraljestvo“; s temi besedami prosimo, da bi v nebesa prišli, ja da bi Bog že tukaj v našem sercu prebival. Tako moli in prosi jezik; pa drugače govori jezik, drugače misli serce, vse drugače je naše ravnanje. Nikar na nebesa in na zveličanje ne mislimo, ampak narprej na zemljo in zemeljske sladkosti. Dro bi radi zveličani bili in v nebesa prišli, pa tako, da bi ne bilo treba sveta zapustiti,

se potruditi in terpeti; radi bi v nebesa prišli, pa na pot nočemo stopiti. Prosimo za nebesa, dirjamo pa v pekel. V sercu stanuje pregreha in hudičevo kraljestvo; za čednost, svetost in za nebeško kraljestvo nimamo kraja ne prostora. Pa vendar le prosimo vsak dan: Pridi k nam tvoje kraljestvo. Ali to ni goljufija?

„Izidi se tvoja volja kakor v nebesih, tako na zemlji“; pravimo, kar je tvoja volja, naj bo tudi naša volja. Tako z ustmi molimo, v djanju pa rečemo, naša volja naj se zgodi. Ali se varujemo in ogibamo greha, ki je zoper voljo božjo? in kadar se jezimo in togotimo, ko nas nadloge tarejo, ali ne pravimo s tim, naša volja naj se zgodi? Molimo scer, izidi se tvoja volja, ravnamo pa le po hudičevej volji. Nek kmet je bil vedno zadovoljen in vesel; nikoli ga ni kdo čez vreme tožiti slišal. Sosedje so se mu čudili in prašali, kako je to mogoče, da je vedno židane volje? Odgovoril jim je: „Jaz imam vedno tako vreme, kakoršnega si želim; namreč kakoršnega nam Bog da, jaz pa si nikoli drugega ne želim, razun kakoršnega Bog nam po svoji modri volji pošilja.“ —

V šterti prošnji prosimo: „Daj nam danes naš vsakdanji kruh.“ Tako prosimo; pa marsikteri ustane od jedi, in se ne spomni, kdo ga je nasitil, se leže zvečer počivat, pa ne pomisli na ljubega Boga, ki ga je danes ohranil. Otroci, vi dobivljate kruh od starišev, ko ga bo Bog pa tudi starišem vzal, tedaj se bote učili, kdo ga starišem daja. Dozdaj ste še veselih serc, ali očetje in gospodarji počutijo težo skerbi in težavo let; prosimo, da ne bomo vsi počutili! Prosimo, daj nam danes vsakdanji kruh, ali smo pa z vsakdanjim kruhom tudi zadovoljni, ali hvalo vemo temu, ki ga nam daja? kolkoteri, ki ima vsakdanji kruh, mermra in se toži, prosi le za vsakdanji kruh, želi pa le obilnosti, tako so tudi te besede lažnjive.

„Odpusti nam naše dolge, kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom.“ Prosimo, da bi nam Bog odpustil naše dolge, naše grehe, pa tega nočemo storiti, kar je potrebno, ako hočemo odpuščanja zadobiti; radi bi dobili odpuščanja, pa pokora nam ni po volji; radi bi greh odpravili, pa vendarle v grehah ostanemo, dokler nas greh ne zapusti! Pristavimo še, kar je še veliko bolj lažnjivo: „Odpusti nam, kakor mi odpuščamo

svojim dolžnikom“, kako zamoremo te besede izgovarjati, kedar pomislimo, kako nagli smo k jezi, kako kesni pa k odpuščanju. Leta in leta kateri jeze v sercu nosi, pa vendar le moli vsak dan: „Odpusti nam, kakor mi odpuščamo svojim dolžnikom“, pravi, tega ne morem pozabiti in odpustiti, gre k spovedi in k obhajilu, pa jezo in sovraštvo v sercu zastarano ima, ker si misli, da je že opravičeno. O strašna lažnjivost in hinavščina. Tako ni delal sv. Štefan, kterega so kamnjali, tako ni delal sv. Jakob mlajši, kterega so zverh tempeljna prekucnili, obadva sta molila: „Gospod! odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!“ Tako ni delal sv. Pavl in njegovi tovarši, kajti on piše: „Kolnejo nas, in mi jih blagrovamo, preganjajo nas, in mi jim ljubezni povračujemo; zmirjajo nas, in mi molimo.“ I. Kor. 4, 12.

„Ne pelji nas v skušnjavo. Te besede so resnične samo v ustih tistega kristjana, kateri se skerbno varuje vsake grešne prilžnosti, ogiba vsake skušnjave.

Kaj so pa te besede v ustih tistega, kateri naskok sam v skušnjave leti? kaj so te besede v ustih nesramnega nečistnika in nečistnice, ki greh in nevarnost ljubi, prilžnost z vso skerbjo išče? kaj so te besede v ustih pijanca, kateri kakor neka znana žival se spet v mlako verže, iz ktere je komaj ustala. Bog ne vodi človeka v skušnjave; ako ga skuša, mu tudi moči da: človek se sam pelje v skušnjavo, si koplje jamo, v ktero pade. Sv. Tomaž Akvinski je bil mladenč po angeljsko čist. Nekega dne pride razujzdana ženska, da bi ga zapeljala in ob nedolžnost pripravila. Sv. mladenč hitro poklekne in jame na glas moliti: „Ne pripusti, o Gospod Jezus! ne dovoli, prečista in božja porodnica Marija, da bi drago in sveto nedolžnost zgubil.“ Molitev ga je poterdila in mu dala silno moči. Ustane, popade spred peči ogorek in zapodi jo zapeljivko. Oh da bi tudi naše molitve bile resnične in serčne; ne bilo bi toliko slabih in grešnikov. Pa besede; „Ne pelji nas v skušnjavo“, so lažnjive, sami letimo v skušnjave, in v skušnjavah, ki vsakega čakajo, ne iščemo pri Bogu potrebne pomoči! —

Z lažjo očenaš začnemo, z lažjo ga končamo: „Reši nas hudega, pravimo v slednji prošnji. Tako prosimo, sami pa

hitimo greh doprinašat, in ravno po grehu si nar več tudi križev in težav nakopljemo.

Koliko kristjanov je, da bi mislili od greha, kakor je mislila pobožna francozka kraljica Blanka. Skoraj vsak dan je svojemu sinu Ludviku, ko je še majhen bil, govorila: „Vedno misli, moj sin! da je ni nesreče na svetu, razun samega greha; — veš, da te serčno rada imam, pa povem ti, rajši bi te vidila mertvega na parah, kakor pa da bi morala kdaj slišati, da si v to nesrečo (v greh) padel!“ Greh je marsikteremu le prava malenkost, in besede: „Reši nas hudega“, le to pomenja: „Reši nas nesreče na polji, pri živini, varji nas kuge, lakote in vojske.“ Nekega kmeta je v vojski nesreča zadela; zgubil je več tavžent rajnišev. Vendar mu ni serce upadlo, tolažil se je po keršansko: „Res je velika škoda, ktera me je zadela, pa vendar ni smerten greh!“ Ne prosimo te dni, ljubi moji! samo, naj nas Bog varuje časnih nesreč, prosimo nar poprej in nar bolj, naj nas varuje vsakega greha: „Iščite nar popred nebeškega kraljestva in njegove pravice in vse drugo vam bo naverženo!“

S k l e p.

Sedaj ljubi verni poslušavci! spomnite se besed, ktere sem iz prvega povedal; prepricali smo se žalostne resnice, da so naše molitve vecidel lažnjive. Vsak dan molimo Očenaš, gospodovo molitev, ki jo je nas Jezus učil, pa le malo, malokdaj v resnici, ker v sercu ne občutimo, kar jezik govori. Tako se ne pravi prositi v Jezusovem imenu, tako nas Jezus ni učil, tako mu je naša molitev ostudna. Dozdaj še niste v mojem imenu prosili, pravi tudi nam. Kaj vam je s tim pomagano, kar sem vam danes povedal? Malo ali nič, ako te žalostne resnice ne spoznate; ali veliko, če si jo k sercu vzamete; kdor to spozna, ta je prvo stopnjo k poboljšanju že storil. Bi pa še kateri reči mogel, da sem vam sladkost in tolažbo molitve ogrenil; to ni resnica, marveč jaz sem le pokazal, kako morate moliti, da bo molitev vam prava sladkost in tolažba. Tudi Jezus reče svojim aposteljnóm: Dozdaj niste nič prosili v mojem imenu. Pa vendar jim potem reče: Prosite in bote prejeli, da bo vaše veselje dopolnjeno. Prosimo

tudi, pa molimo tako, kakor nas Jezus moliti uči, v duhu in in resnici, nikar samo z ustmi in lažjo; prosimo in Bog nas bo uslišal, ker on sam pravi: „Kličite k meni v nadlogah, in vas bom rešil.“ Kličemo in prosimo posebno v tej nedelji, kedar s procesjo hodimo od cerkve do cerkve. Prosimo najpred za naše dušne potrebe, potem za žitno rast, da bi Bog odvernel od nas nadloge in britkosti, lakoto in dragoto. Molimo pa s terdnim zaupanjem v imenu Jezusovem, saj nas on sam opominja: „Ako bote Očeta kaj prosili v mojem imenu, vam bo dal.“ Amen.

Pridiga za god Kristusovega vnebohoda.

(Obilno plačilo v nebesih: govoril J. F. v G.)

„Gospod Jezus, ko jim je bil izgovoril, je bil v nebo vzet in sedi na desnici božji,“ Mark. 16, 19.

V v o d.

Veselja polni dan! Jezus, kralj marternikov, je zagrešeni svet z razzaljenim Bogom spravil, danešnjega dne se je potem v nebesa povzdignil in sedi na desnici božji, in je postal naj veličastniši v nebesih in na zemlji; zakaj: „Bog ga je povišal in mu je ime dal, ki je čez vse druge imena; da se v imenu Jezusa vsako koleno pripogne teh, ki so v nebesih, na zemlji in pod zemljo.“

Kristjani! Jezus je naša glava, mi smo njegovi udi; kar se je ž njim pripetilo, se bo tudi z nami godilo. Tudi za nas so nebesa postavljene; in Jezus se je v nebesa podal tudi s tem namenom, nam prebivališč pripravljat, da bomo tudi mi tamkej, kjer je on. O srečen je taisti, kateri se jih res udeleži! zakaj Bog vse svoje izvoljene obilno v nebesih plačuje: „Veselitate se in veselja poskakujte, ker vaše plačilo je obilno v nebesih.“ Mat. 5, 12. Kristjani! počastite skrivnosti danešnjega praznika, v naše razveseljevanje preišljimo danes, v čem da obstoji „obilno plačilo v nebesih“, ki ga je Bog vsem tem pripravil, ki njega ljubijo. — Jezus Kristus ne zapusti nas!

Razlaga.

O moj Bog! daj mi take zgovornosti, da popišem obilnost nebeškega plačila. — Toda ali se jaz mar bom prederznil gnade si sprositi, ki ni bila še nobenemu dana? Pavl, svet apostel, je bil v tretje nebesa zamaknjen, in vendar ni našel zadosti besed, da bi dopovedal o nebeških dobrotah; drugega ni bil v stanu dalje reči, kakor: „Nobeno oko ni vidilo, nobeno uho ni slišalo in nobenega serce ni občutilo, kar je Bog tistim pripravil, ki njega ljubijo.“ Ne, ne! nikar ne mislite, da vam bo mogoče tega prav preceniti in popisati, kar je sv. aposteljnu nemogoče bilo. Toda vendar si od nebes toliko dopovedati znamo, kolikor v sv. pismu, pri cerkvenih učениkih beremo, in to po človeško, po prilikah. Po tem takem podvizam vam praviti, kako obilno je plačilo izvoljenih v nebesih; ali marveč kako sv. nebesa izveličanega popolnoma osrečujejo, — popolnoma razveseljujejo, — in vse to na vse veke vekovite.

1. Kristjani! prehodimo ves svet in zagotovim vas, da se ne bomo na nobenega tako popolnoma srečnega naleteli, da bi nam vestno in resno terditi utegnil: Vsega imam in nič več ne želim. Naj bogatejši pa tudi naj imenitniši plemenitaš nam bodeta marveč terdila: Še nekaj mi manjka, — po boljsem hrepenim, — pri vsej obilnosti posvetnih dobrot se še ne zadovolim. Ali kratko reči: na svetu prave sreče ni. Glejte Salomona. Ga ni bilo, in ga ne bode več, ki bi se posvetnih dobrot udeležil bil nad tega Jeruzalemskega kralja. Vsega je imel, vsega užival in nič tega, kar so njegovi oči požezele, si ni odrekel, „in svojemu sercu nisem branil“ — pravi sam — „vsega veselja uživati in se radovati. Kdo bo tako gostoval in se poln veselja radoval, kakor jaz?“ Ali je bil pa vsred vsega tega prav srečen! Poslušajte ga na dalje govoriti: „In življenja sem se naveličal, ko sem spoznal, da pod solncem je vse nepopolnoma in da je vse nečimernost in stiska duha.“ Taka je: na svetu prave sreče ni; ne premoženje, ne zlató, ne srebro, ne veselje, ne žlahnost človeka ne zadovoli. Kje pa je prava sreča doma? V nebesih. Bog namreč, zavolj kterega smo stvarjeni in kteremu služiti nas že tu nad milijon dia-

mantov razveseli, nas bo tamkej s tako srečo navdihoval, da nam na dalje trohice več poželeti ne ostane. „V Bogu“, pravi sv. Bernard, „bo duša vse dobrote našla.“ Vse bo v nebesih popolnoma čisto, — nič z nar manjšim hudim namešano. „Takrat bo Bog obrisal vse solze od njih oči“ — piše sv. Janez iz skrivnega razodenja 21 — „in smerti ne bo več, tudi ne žalovanja, ne upitja in bolečine ne bo več, ker je prvo minulo.“ „V nebeškem kraljestvu“, pravi sv. Bonaventura, „nas čaka veselje brez bolečin, mladost brez starosti, sitenje brez naveličanja, prostost brez meje, lepota brez madeža, mir brez žaleanja, gotovost brez straha, zveličanje brez konca.“ Kristjani! ali si bo dušica v posestvu vsega tega kaj dalje poželeti utegnila? ali ne bo v tem popolnoma srečna — zadovoljna? Ne, ničesar ji poželeti ne ostane. „Presrečni so o Gospod, ki v tvoji hiši prebivajo“, ps. 83, 5. — Nič manj nebesa popolnoma razveseljujejo.

2. Nebes veselje je popolnoma kakor Bog, od kterega ono izhaja. (Ps. 35, 9.) Tukej te veselje povsod ne spremlja, v nebesih je vsestransko. „Užitek veselja izvoljenih“ — pravi sv. Anzelm — „je podoben velikemu morju; kakor je riba v tistem vsa od vode obdana, tako bo duša pravičnega v veselje utonjena; veselje od znotraj, veselje od zunej, veselje v globočini, veselje v višočini, povsod veselje.“ In kako ne? saj vse, karkoli bomo v nebesih vidili, spoznali in slišali, nam bode v veselje.

a) Vidili bomo pred seboj Boga, kakoršen je (2. Jan. 3, 2.), od obličja do obličja (1. Kor. 13, 12.) Mozes je nekđaj želel božje obličje viditi, toda Bog sam mu odgovori: „Ne boš mogel viditi mojega obraza; zakaj noben človek ne more živeti, ako me je vidil“, 2. Moz. 3, 18. 20. Zakaj pa ne? zato ker bi mi pred njegovim veličastnim obličjem oslepeti ali, skorej bi rekel, mi kakor vosek pred ognjem zginiti morali. Neizrečeno žlahno mora tedaj njegovo obličje biti. In glej, v tega neskončno veličastnega Boga boš gledal! Kako preveliko veselje! „O blažena sladnost, sladnostipolna blaženost, Boga gledati!“ (sv. Avguštin). — Vidil

boš na desnici božji učlovečenega Jezusa Kristusa. Pomisli! Jezus, potajoč na svetu, je s svojo pričujočnostjo ljudi tako za se unemal, da so v njega priči lakote in žeje zabili. Vsi, clo neverniki so za njim derli ga vidit in slišat (Jan. 12, 19.) In ko se je bil enkrat na gori Tabor nekaj trenutkov premenil in v nebeškej lepoti zasvetil, je učence prevzelo tako veselje, da Peter ves nadušen zakliče: „Gospod, dobro nam je tukej biti, naredimo si šotore!“ Ko se je pa Jezus po svojem ustajenju spremenjen prikazal, učenci, ki so ga vidili, niso vedeli od prevelikega veselja kaj početi. Tako je on s svojo pričujočnostjo ljudi nenavadno in čudovitno za-se unemal. Ali kaj? sej že sama vera v Jezusa nas še tako revne in težavne tolaži in razveseljuje. Med tem, ko umirajočega nobena stvar ne petje, ne godba razveseliti ne premore, ga tolaži in razveseljuje podoba božje martre v rokah in presladko imé Jezus v sercu tako, da s sv. Hilarionom izreči utegne: „Le pojdi moja duša! le pojdi! česa se bojiš!“ — Če tedaj že sama vera v Jezusa tako nenavadno čudno moč do nas ima, kaj bo pa še le takrat, ko ga bomo od obličja do obličja v nebesih gledali? Sv. učeniški enoglasno terdijo, da za Bogom nas bo učlovečeni Jezus, v vsej njegovej nebeški ljubeznivosti, naj bolj z veseljem napajal. — Vidil boš tudi mater božjo, Marijo Devico, ki je samemu Bogu tako prijetna bila, da je nad njo zaupil: „Kako lepa si prijateljca moja! kako lepa si!“ To prelepo devico viditi, ti bo veselje množilo: „Kakor luna in planeti od sončnega odseva se razsvetijo“ pravi sveti Bernard — „tako zveličani gledajo Marijo in videti njeno veličastvo jim množi zveličanje in veselje.“ — Vidil boš slednič vseh devet korov angelov, neštevilno rajdo presrečnih svetnikov in svetnic božjih v naj večji ljubezni zjedinenih; od teh boš ljubljen; ž njimi se boš družil. Kristjani, pomislite! če se že tukej mnogokrat tako srečne in vesele počutimo v zavezi, v ljubezni dragega prijatelja, dobre matere, žlahne neveste, kako srečnejši in veseliši se bomo v nebesih med presrečnimi prebivavci počutili? Oh, oh, naj stopi kdo naprej! naj mi hitro pomaga izreči veselje, kterege moj jezik izgovoriti ne premore. „V tisti popolnoma ljubezni neštevilnih angelov in ljudi, kjer se bodo vsi kakor

sami sebe ljubili, bo tudi veselje neštevilno“, Auguštín. —

b) Kakor bomo vse v naše preserčno veselje vidili, bomo tudi v naše zveličanje spoznali: h kakšnemu preimenitnemu cilu in koncu da nas je Bog stvaril, kako dobrotljivo nas hranil, koliko modro nas vodil v nebesa! Spoznali bomo preserčno ljubezen, s katero nas je božji Sin odrešil; s kako ljubeznivostjo da nas je sv. Duh v tempeljne božje posvečeval; s kako preveliko skerbjo da se je Marija Devica za nas grešnike popotegovala; s kako zvestobo da nas je angelj varh po nevarnih potih spremljal in obvarval in koliko gnad da so nam svetniki od nebeškega Očeta sprosili; kratko reči: spoznali bomo vse skrivnosti stvarjenja, odrešenja, previdnosti, posvečenja, modrosti, vse zaklade popolnosti božje, vse skrivnosti naše sv. vere. „Vsak pravičen“, pravi sv. Anzelm, „bo v nebesih take učenosti imel, da mu ne bo ničesar od vsega neznanega, karkoli vedeti hoče, bodi si iz preteklega ali iz prihodnega.“ In vse to spoznati, bo zveličanega silno veselilo; in kako ne? saj že hvaležen sin nam vesolja dopovedati ne more, kterega je on takrat občutil, ko so mu oče, mati, brat, sestra pripovedovali, s kako ljubeznijo da so oni zanj skrbeli, se trudili in mu potrebnega pripravljali med tem, ko je on v dalnej deželi popotoval. O blažena sladnost! sladnostipolna blaženost!

c) V naše preveliko veselje bomo slišali tudi petje nebeščanov. Gani nas in se veselimo, ne res? slišati mili glas človeka, ubrano godenje, žvergolenje veselih pticic, umetno brenčanje orgelj, petje zvonov; kako pač nas ne bo moralo ganiti in razveseliti, slišati petje presrečnih nebeščanov, slišati glas samega večnega Boga, ki je naj večja, neizrečena miloba, vir vse sladkosti?! „In slišal sem glas iz neba“ — piše sv. Janez iz skrivn. razodenja — „kakor šum velikih vod, in kakor bobnenje velikega gromenja, in glas, kterega sem slišal, je bil kakor citrarjev, ki na svoje citre brenkajo. In so peli, kakor novo pesem pred sedežem.“ 14, 2, 3. O moj Bog, kako ubrano in razveselivno petje bo, ki se bo pred tronom božjim vedno glasilo! O kako se bo naše serce razveseljevalo, ko bomo vse

to prepevati slišali v čast in slavo neskončno milostljivega Boga! ko se bomo tudi sami tega petja udeleževali in popolnoma srečni ukali: „Sedečemu na tronu in Jagnetu bodi povišanje, čast, hvala oblast od vekomaj do vekomaj.“ — „Noben si ne more na tem svetu prav misliti“ — pravi sv. Avguštin — „kaka sladnost da je, taisto ljubeznivo godbo angelov slišati, biti v tovaršiji svetnikov“: O blažena sladnost, o sladnostipolna blaženost! —

3. In vendar vse to zveličanje nebeščanov bi ne bilo še popolnoma, če bi kedaj te nebeške dobrote nehati imele. Kakor človeka na svetu ravno misel žali, da se bo pred ali poznej, gotovo ob smertni uri od vsega svojega premoženja, veselja in časti ločiti moral, nič manj bi zveličanih srečo in veselje kalila žalostna misel, da vse njih dobrote bodo ob svojem času potihnile. Vse to bi jih pa še toliko več žalilo, kolikor več se srečne in vesele počutijo uživati nebeško veselje. Toda, aleluja! nebeških dobrot ne bo konca; njih sreča in veselje bo na vse veke, dokler Bog ostane. „Pravični — pravi sv. Duh — „bodo večno živeli, pri Gospodu je njih plačilo in skerb za nje pri naj Višjem.“ Modr. 5, 16. — Ljubi moji! kako veselje, kaka tolažba, kaka osrečivna misel bo zveličane prevzeti morala, si misliti: oh večno bom srečen, oh večno bom vesel! — na vse veke bom presveto Trojico gledal! — na vse veke se bom med nebeščani znašel in na vekomaj se ž njimi ljubil! — na vekomaj se bom presrečnega petja udeleževal! — oh, oh! ali ne bo ta misel zveličanemu zveličanja doveršila? Gotovo! večnost bo krona prelepih nebes, veršina popolnega zveličanja. „O blažena sladnost! sladnostipolna blaženost! Boga gledati in ga na vekomaj posesti!“ Tako sklenem z besedami sv. Avguština od osrečivnih in razveselivnih nebes govoriti.

S k l e p.

Kristjani! sv. Frančišk Serafinski je nekega dne, ko ga je močno glava bolela, nebeški glas zaslišal, rekoč: „Stavimo, da bi bil cel svet z zlatom nastlan, da bi vse reke in morja

le žlahno dišeče mazilo v sebi nosile in da bi se vse skale in gore v naj bolj bliščeče diamante spreobrnile; sedaj pa stavimo, da bi ti tako bogat zaklad našel, da bi na vrednosti vse reči tako prekosal, kakor zlato blato, mazilo vodo, diamant prosto kamenje prekosi, ali bi se ti ne veselil močno?“ — „Gospod“ — odgovori svetnik — „tako velikega zaklada se vdeležiti nisem vreden.“ — „Toda vedi“ — mu glas dalje reče — „da ta zaklad je večno življenje, ki sem ga tebi pripravil, in ki ima biti plačilo tvoje čednosti kakor tvoje poterpežljivosti.“ Ta glas je Franciška tako osrečil, da je vse, tudi naj več zopernosti veselega serca prenašal: „Velicastvo, ktereга pričakujem“ — je on navadno rekel — „je tako veliko, da ves vesel prenašam vse terpljenje, vse boleznj, vse obrekovanja in preganjanja, ki čez me pridejo.“

Ljubi moji! da bi vas bilo tudi moje danešno govorjenje o nebeških dobrotah tako userčilo! To je, kar vam slednic še vošim in želim, od Jezusa prosim, in vas pri zveličanju vaše duše zarotim: Odpovejte se vsemu temu, kar vas v nebesa brani; vojskujte se, poterpežljivo prenašajte vse zopernosti življenja; za Kristusom hodite; iz ljubezni do njega vse delajte, vse opuščajte; v gnadi božji živite; in srečni, presrečni, neizrečeno veseli bote unkray groba v nebesih na vse veke vekovite! Amen.

Pridiga za šesto nedeljo po veliki noči.

(Kerščeni človek brez vere; govoril L. F.)

„To vam bodo storili, ker ne poznajo ne Očeta, ne mene.“ Jan, 16, 3.

V v o d.

Kedar se zima bliža, jo merzli vetri naznanjujejo. Merzla sapa včasi po sternišču in praznem polju potegne in skoz obleteno drevje vreši, da človeku kosti in kerv presega. Vsakteri se zavije, kolikor zamore, da se ostudnega mraza in vetra obvarje. Taka ostudna merzla sapa še sedaj včasi po deželi potegne ali bolj prav da rečem — „vleče“. Vprašate odkod? da homo se vedeli obvarovati! Vleče iz serc tistih, v kterih je živa vera

umerla, torej tudi plamen ljubezni že ugasnul; piše ta ostudna sapa iz tistih src, iz katerih je zibnil strah božji, in sveta sramožljivost; vleče ta sapa od tistih ljudi, kateri za vero malo kej marajo, igraje skoz življenje ferčijo in se večnosti in Boga malo kdaj pred spomnijo, da se jim večnost že odpre, in Bog že prikaže. —

Preljubi! te merzle in ostudne sape se je treba varovati, ker ona ne samo kosti in kerv, temu tudi serca preseže, in se je s toplo obleko človek ne obvaruje. To je rana, ki si jo ti ljudi zasekajo; ona pa tudi skerbljivo mater kat. cerkev hudo zaboli. Naj pa kdo reče: „Saj imamo vero?“ Ja na vero smo kerščeni, imajo pa tudi vsi živo vero? Bi nas kdo prašal: zakaj ste kat. kristjani? Kaj bi njemu mogli odgovoriti? Zato, ker smo v katoljski cerkvi rojeni in kerščeni! Ali to preljubi še ni dovolj! Mi moramo kristjani biti, nikar samo zategadelj, ker smo kerščeni v kat. cerkvi, temuč ker le keršansko-katoljsko vero za pravo vero spoznamo in jo ljubimo iz serca. Sv. apostel nas opominja: „Bodite vselej pripravljene, odgovor dajati od svoje vere!“ Čudite se, da se jih toliko cerkve in božje besede boji? da jih toliko sv. cerkev in cerkvene ljudi in reči čerti in sovraži. To delajo, ker ne poznajo ne Očeta, ne Jezusa, ker nimajo svete vere. Da bote pa to še boljše spoznali, hočem pokazati:

„Podobo kerščenega človeka, kateri keršanske vere nima.“

Nova rana boli, kakor hitro se je dotakneš — stara gnila rana ne boli, pa tudi težko več začeli. Bog daj, da bi te besede še nove rane zadele, da bi z božjo pomočjo še zdravja upati bilo. V imenu gospodovem začnem:

Razlaga.

1. Akoravno so Boga spoznali, vendar niso ga, kakor Boga častili ali njemu hvale dajali, ampak zgubili so se v svojih mislih, in zatemnelo je njih neumno serce“, te besede je sv. apostel Pavl Rim. 1, 21. govoril od nevernikov svojih časov. Resnične so pa te besede za vse čase, tudi za naše jim resnice ne moremo odreči. Apostel pravi: „Zgubili so se v svojih mislih in zatemnelo

je njih neumno serce.“ Da bi pa podobo človeka brez vere, od ktere že apostel govori, prav spoznali, hočem vam pokazati: Kaj je človek brez vere? in kaj dela človek brez vere?

1. Kaj je človek brez vere?

Kar bi bil svet brez solnca, bi bil človeški rod brez vere; ravno to so tisti, kateri nimajo vere. Brez solnca bi na svetu vse mraza pozebilo, zlahtnih in lepih reči bi ne bilo na njem. Brez sonca bi bil svet širok in velik grob, ravno to je človek brez vere. Brez vere oterpnejo serca; lepih misel, blagih in zlahtnih občutkov v teh sercih iščeš zastonj. Vse, kar je lepo in zlahtno, v teh sercih zamerje. Brez vere je serce strašna, gnjusna jama, polna gerdobe. Sv. apostel Jakob uči: „Vera brez dobrih del je mertva“, kaj bi rekel od teh, ktere še vere nimajo? Od teh bi rekel, da gnjijejo in trohniyo, gnjilobe in trohnobe smerdijo.

Kaj je človek brez vere? Kar je puščava brez studenca, bi bil svet brez vere; to je človek, kateri vere nima. Žalostna je viditi puščava, goli pesek in sparno nebo, strašna vročina, in še hujši žeja, da človek vročine in žeje pojema, to je puščava brez studenca. Nikjer ni viditi zelene travice, ne košatega drevesa, ne hladne sence, pa še žalostnejši je človek brez vere. Zelenja dobrih del ni viditi na njem, tudi ne zlahtnih cvetlic lepih čednost. Prazno je tako serce, suho božje gnade, vročina hudih strasti, poželjivosti in pregrešnosti ga pokonča. Komu je človek brez vere še podoben? Kar je strašna temota brez svitle luči, bi bil svet brez vere, ravno to je človek, kateri vere nima. Idi po temnem, nevarnem, neznanem kraju brez luči. Spotikal se boš in terkal, padal, in pobijal, v strašni jami obupanja končal. Človek idi po svetu brez vere. Spoteknul se boš na vsakem pohujšanju, padel v vsako jamo, globokejši in globokejši v nar grozovitniši jami čaka ga pogubljenje in konec, v jami, kjer bo škripanje z zobmi, kjer ogenj ne ugasne, in červ ne umerje. Ljubi moji! to je žalostna podoba človeka brez vere.

Recite pa, saj imamo vero! Vero imate, kje je pa tista živa vera, ktero tirja Kristus od nas, kje so dela vere, življenje in djanje po veri? Kerščeni ste v kat. veri — pa gnado sv. vere malokteri spozna in ve porajtati. Zaklad v rokah imate in za to ne veste, dragi biser nosili seboj, pa njegove zlahtnosti ne

spoznate, zato ga tudi tako lahko daste, vero tako dober kup prodaste. Jaz pa želim, da bi vi sveto vero, to hčer nebeško, prav spoznali, jo častili, ljubili in v svoje serce sprejeli; ona je nar imenitnejši dar iz nebes nam prinesen, da bi tako zacelela ta rana, kterej se pravi nevera ali pa mlačnost v veri. Kje se pa ta rana najde? Odkriti jo hočem, ne bojim se zamere. Najde se ta rana večidel v srcih moške mladine, zastarana pa v srcih starine, — najde se v teh srcih, iz katerih je strah božji zginul, plamen sv. ljubezni že ugasnul, in peklenski plamen nečistosti se je vnel. Vem ja, da vas sedaj vera ne skerbi in mara, in da je ložejši v neveri naprej živeti, kakor vam težke zapovedi vere spolnovati; ali kedar se vroča kerv v žilah ohladi, in počasniši teče, kaj bo tedaj? Kedar merzla in neusmilena roka smerti enega za drugim iz vaše srede pobere, to vas ne predrami; kedar pa sami to merzlo roko blizo že čutite, kedar gosta mrena, ki je vaše oči zaderževala, pade spred oči, tedaj bote prestrašeni pregledali, in kaj bote zagledali? Žalostno, strašno večnost brez upanja, vidili bote, da ste v temoti brez luči hodili, v puščavi brez studenca, po svetu brez sonca. Kaj bo potem z vami? kaj bo potem? Kaj bo pa s temi, ki v tej prevzetni misli živijo, da že sami dovelj vejo? nar revniši so, toda revšine ne čutijo. Kedar kateri od božje besede bežijo, usmiljenja nar vredniši so ti, oni so sami svoji sovražniki, zdravo, močno hrano zaveržejo, in po nezdravi, škodljivi sežejo, hočejo biti slepi in jame ne viditi, slabi so in pomoči zaveržejo? Oni lepote kat. vere ne poznajo in sami sebi škodujejo, tudi njih rana ne more zaceleti. Njim pa reče Jezus besede, ktere je že nevernim Judom govoril in jih nam je sveti Janez 15, 22. zapisal: „Ko bi jaz ne bil prišel, in njim ne bi bil govoril, greha ne bi imeli; sedaj pa nimajo zgovora za njih greh.“ Koliko ljudstev po svetu bi veseli sveto vero sprejeli, ko bi se jim oznanovala, kakor kristjanom; zato bojo pa ti narodi ustali in pričali zoper te kristjane, kateri vero zaveržejo in zaničujejo. Vidite žalostno podobo človeka brez vere, da jo bote pa še bolj spoznali, hočem vam še pokazati kaj stori, kaj dela človek brez vere.

2. Žalostno podobo človeka brez vere ste že vidili, ali vendar cele še ne, žalostnejši bote še le vidili; kaj dela človek brez vere. Spet poslušajte narprej sv. Pavla Rim. 1, 29—32.

govoriti. On od nevernikov uči: „Zgubili so se v svojih mislih in zatemnelo je njih neumno serce.“ O da bi vam mogel vse besede tega apostola povedati, le nekatere hočem tukaj povedati. Pripustil je Bog, da so v narobni pameti delali, kar se ne spodobi, bili so polni krivice, hudobije, nečistosti, lakomnosti, nevošljivosti, kervožejnosti, zvijače, bili so obrekovavci, preklinjavci, napuhnjenci, nepokorni starišem — razujzdani, brez ljubezni, zvestobe in usmilenja.“ Tako in še več sv. Pavl od teh ljudi pove, kateri vere nimajo. Kako more biti drugači: Ker je njih serce zatemnelo, so tudi njih dela dela temote. — Kdor sv. vero zataji, in strah božji iz serca zgubi, temu ni ničesar več svetega pred njegovimi hudobnimi rokami ničesar ne bo več zavarovanega. On bo nedolžnost brezvestno moril, bo sv. zakonsko zavezo s prederznimi rokami tergal, bo zakonsko zvestobo prelomil in oskrnil, bode božje mesto z prederznimi nogami tlačil, bode Boga preklinjal, božje svete reči zaničeval, ne bo njemu več sveta resnica ne pravica, pred njim ni varno ne življenje ne blago, po svojem hudem poželenju bode delal, kterege ni ukrotil, podveržen in suženj svojim hudim strastim.

Tako dela človek brez vere: Slep v svoje pogubljenje teče. Le glejte jih, po sadu jih bote spoznali, tako že sveto pismo nas uči. Veste, nevera nikoli sama ne hodi, pregrešnost hodi vselej z njo, tako tudi greh sam ne pride, nevero več ali menj v svoji družbi ima. Kakšna je vera, tak je človek in njegovo življenje. Po življenju se tudi lahko spozna, kakšno vero človek ima. O da bi vam mogel pokazati v dežele, kjer je vera zamerla in je več ni. Tamkej prodaja človek človeka — kakor blago, ker ne pomisli, kar ga vera uči, da je vsak človek njemu brat, skoz drago kerv Jezusa Kristusa odkupljen. Otroci se materi iz rok sterga, žena se od moža loci, zato ker vere ni, in le denar vse velja. Kaj bi mogle prošnje in tožbe serca omehčati, in k usmiljenju obuditi, v kterih je vera umerla, plamen ljubezni ugasnul. Ravno tako daleč bi tudi med nami prišlo, ako bi si pripustili vero vzeti. Keršanska vera je sužnim ketine iz rok vzela, jih sužnosti rešila, ker ona uči, da so vsi ljudje naši brati od Jezusa odkupljeni. Kjer pa vera umira, tamkej se te ketine na novo kujejo. Zato preljubi brati! varvajte vero, ona je nar. zlahtnejši zaklad, nar. drajši biser! —

Kdor vam hoče vero jemati, je vaš nar veči sovražnik, vas hoče v strašno jamo zapeljati, v kateri sam tiči. Kdor vero zaničuje in zasmehuje, je hlapec peklenškega, ki po temoti hodi, vam hoče nar boljše blago iz serca ukrasti in luč na temnem potu pogasiti, pot v grozno večnost vam pripraviti.

S k l e p.

Ljubi kristjani, in zlasti ti kerš. mladina! hodite in idite kamor hočete po širokem svetu, vera naj bode vaša zvesta tovaršica. Naj vas puhla modrost nikoli ne zapelje, da bi vero zatajili in se je sramovali. Nar zvestejša varhinja vam je ona, le ona vižarica in svitla luč. Zadeli bote na svetu na ljudi vsih sort, veliko jih bote tudi našli prevzetnih, ki vere nimajo, sveto vero zaničujejo, in jo tudi vam hočejo vzeti. Teh se varujte, nar bolj ko morete, vaše duše morivci so oni. Vi pa ljubi kerš. starši svojim otrokom boljše dote ali erbščine dati ne morete, kakor v njih sercih žlahtni sad sv. vere močno vsaditi. Ko bi marsikteri starši otrokom več za keršanski nauk skerbeli, bi jim veliko več dobrega storili, kot da jim tavžente zapustijo. Blago se zgubi in zapravi, sv. vera je pa zaklad, ki nam tudi v nesreči ostane in je še le tedaj prav ušeč. Tudi ne pošljite jih po svetu, ne pustite spred oči, pred da jim dober nauk in keršansko vero ne daste na pot seboj. Le ta jih bo varovala zmot, in jih vam bo srečne v vaše roke pripeljala nazaj. Vam vsem, preljubi, priporočim in vas prosim, kakor je priporočal sv. Pavl Timoteju 1, 9.: „Vojskujte nar lepšo vojsko, ohranite vero in dobro vest, katero so nekteri od sebe vergli in na veri se pogubili.“ Spoznate mojo prošnjo, moje priserčne želje, pridejo iz serca, ki vam dobro želi.

Moja prošnja, moje želje so pa iz spanja predramiti tiste, ki spijo, plamen ljubezni upihniti v tih, v katerih je ugasnul. Hočem jezike prederznuh zaničevavcev k molčanju pripraviti, zaničevanja in usmiljenja od vsakega pravega kristjana vredni so oni. Kaj hočem in želim še? Želim, iz serca želim, da bi veliko gnado svete vere spoznali, za ljubo imeli in z ljubeznijo objeli, hočem žejo do resnice v tih obuditi, ki je še ne čutijo, želim, da bi bili vsi živi kristjani, nikar pa mlačni ali merzli. Pravične

so moje želje, priserčne moje prošnje, bodo mar neuslišane ostale? Spoznajte resnico, živite po resnici!

Dokler pa še bo ta merzla, ostudna sapa vlekla, dokler ne bote mlačnosti in nemarnosti v veri slovo dali, ne bote vere z ljubeznijo objeli, ne bo boljši, bote tiste žalostne podobe, ktere vam sem v današnji pridigi pokazal. Dokler se ne bojo resnice keršanske vere z večjim veseljem poslušale kakor prazni in abotni govori, tako dolgo boljšega ni pričakovati. O usmiljeni Bog! zahvalimo se ti, da si nas v edino pravo vero poklical. Verujemo v presv. Trojico, verujemo vse, kar je Bog razodel in Jezus učil; odpovemo se hudemu, njegovemu napuhu in hudemu djanju. Po keršansko hočemo živeti, in po keršanski veri umreti. O Bog poterdi nas v sv. keršanski veri! Amen.

Kerščanski nauki.

XX. Glej katekizem: „Od deset božjih zapoved sploh in od prve posebej.“

V v o d.

„Kdor moje zapovedi derži, ta je, kteri mene ljubi“, pravi Jezus. Slišali ste, da smo Boga ljubiti dolžni iz vsega serca, iz vse duše, iz vse moči in čez vse. Pa le tako kažemo, da ljubimo Boga, ako njegove zapovedi deržimo. Da jih pa vemo, jih je Bog sam že Izraelcom po Mojzesu na gori Sinaj oznanil. 40 dni se je Mojzes postil in je molil; tako se je pripravljaj božje zapovedi sprejeti. Ljudstvu pa je zapovedal, da se tri dni prej očisti in pripravi. Kader je napovedani dan prišel, se je prav zgodaj vidilo strašno bliskati, in se slišalo strašno grometi; temen oblak je bil goro zakril, trobenta je bučala in vsa gora je bila ognjena. Mojzes je šel na goro, Bog je Izraelcom iz oblaka govoril, in Mojzes zapovedi božje na dveh kamnitnih tablah zapisane prinesel. Bog je svoje zapovedi tako oblastno in strašno dajal, da bi se ljudje prepričali, kako mogočen da je kaznovati vse, ki njegove zapovedi prelomijo: „Bog to stori, je rekel Mojzes, da bo njegov strah v vas, in da ne grešite.“ Ravno te zapovedi veljajo tudi nam, kajti Jezus jih je poterdil in še bolj popolnoma razložil. Zato je rekel, da ni prišel ovreči, kar so Mojzes in preroki učili in zapovedovali, ampak dopolnit s svojim zaderža-

njem pokazat, da se mora tako živeti, kakor Bog zapové. Zato je tudi skušnjavcu rekel: Pisano je, moli Gospoda svojega Boga, in njemu samemu služi. Ravno tako je tudi mladenču rekel, ki ga je uprašal, kaj da naj stori, da bo večno življenje dosegel: Derži zapovedi božje. — Pri drugi priložnosti je nek učenik postave Jezusa uprašal, rekoč: „Učenik! ktera je velika zapoved v postavi?“ In Jezus mu je rekel: „Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše in iz vse svoje moči. Ta je nar večja in perva zapoved. Druga je pa ti enaka: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. V teh dveh zapovedih je zapovedana vsa postava in preroki“, Mat. 22, 35. — Mark. 12, 29—31. Po svojih zapovedi Bog zapoveduje njega čez vse ljubiti, bližnjega pa kakor samega sebe, in ravno to so tudi preroki zapovedovali. In kdor v resnici svojega bližnjega ljubi, po delih, ki mu jih stori, pokaže svojo ljubezen do Boga, ko take dela bližnjemu stori, ktere storiti mu Bog zapove, kar Jezus tudi z drugimi besedami poterdi, ker pravi: „Nad tem vas bodo spoznali, da ste moji učenci, ako se bote med seboj ljubili.“ Tako so v teh zapovedih vse božje zapovedi in tedaj vse dolžnosti zapopadene, ktere imamo do Boga, do sebe in do bližnjega dopolniti.

Deset božjih zapoved vsi veste; to je lepo in potreba, pa vendar ni še zadosti, tudi spolnovati jih je treba. Zatoraj jih bom kratko razlagal, danes začnem pri prvi zapovedi božji in vam pokažem:

1. Kaj nam perva zapoved zapoveduje, in 2. kaj nam perva zapoved prepoveduje?

1/2 zapoved

Razlaga.

1. Perva zapoved nam zapoveduje:

a) verovati v pravega Boga. Kajti vera je za izveličanje potrebna: „Kdor ne veruje, je že obsojen“, pravi Jezus, in sv. Pavl uči: „Brez vere ni mogoče Bogu dopasti.“ Kristjan mora pa le v enega samega Boga, in ne drugega zraven njega verovati, in vse, kar nam je Bog razodel, ker on je večna modrost in resnica, ki ne more goljufati in ne legati. To Bog zapove v svoji prvi zapovedi. Verovati pa mora kristjan vse resnice svete vere, kakor jih mati katoljska cerkev uči, in ne po

domišljevanji ljudi, kateri se lahko zmotijo; njo viža sv. Duh, da se ne more zmotiti. In tudi Boga takrat častimo, kader mu vse verujemo, kar je razodel. Jezus je tudi svojim apostelnom zapovedal ljudi vse učiti, kar jim je povedal, in je rekel, da kdor bo veroval in bo kerščen, bo zveličan, kdor pa ne bo veroval, bo pogubljen; zato moramo vse verovati, kar je Jezus učil⁷, in če so tudi take resnice, katerih naša kratka pamet razumeti ne more, kakor tudi Boga ne zamore popolnoma spoznati; pa jih vendar mora terdno verovati, ker ravno take verne skrivnosti storé našo voljo zaslužljivo. Jezus v svojih naukih tudi ni nikjer razločka storil, da bi nekaj verovali, nekaj pa ne; vse, kar je potrebnega, je učil, in kar je učil nam je potrebno verovati k zveličanju, in tudi njegovi apostelni niso v nobenem nauku razločka delali, da bi bili njih učenci nekatere resnice bolj natanko imeli verovati, nekaterih pa ne; vse, kar sv. cerkev uči, je treba verovati. Toda kristjan si mora prizadevati tudi po veri živeti. Judež Iskarjot je tudi Jezusa poslušal pa vendar hudoben ostal; kralj Herodež je tudi sv. Janeza rad poslušal, ali vendar je le nečist ostal. Ravno tako tudi veliko kristjanov božjo besedo poslušajo, pa vendar jim nič ne zaleže, ker vedno v grehah ostanejo, so le poslušavci, pa ne delavci božje besede, ker ne živé po božjih zapovedih. Jezus le tiste zveličane imenuje, kateri božjo besedo poslušajo in po nji živé. Poslušajmo tedaj božjo besedo z vernim sercom, po nji bomo vero zadobili in bomo poterjeni v nji, in ona nas bo zveličala. „Živa je namreč božja beseda, in močna in ostrejša, kot vsak na obé strani nabrušen meč, in seže do ločitve duše in duhá, sklepov in mozga, in rabsodi misli in namen serca.“ Hebr. 4, 12.

b) Moliti in hvaliti Boga. Že kralj David nas opominja: „Hvalite Gospoda, dajajte njemu dolžno čast“, ps. 28, 2., in Jezus uči: „Moli Boga svojega Gospoda, in njemu samemu služi“, Mat. 4, 10. Dolžni smo tedaj Boga moliti in njemu v vsem pokorni, v njegovo voljo vdani biti. Zakaj Bog je naš stvarnik, Gospod in Oče. To storé angelji v nebesih, in spolnujejo njegovo sveto voljo; to storiti smo tudi mi dolžni. Pa ni zadosti, ko bi le v sercu, v svojih mislih to dolžnost dopolnili, vse naše dela morajo pričati od našega znotranjega češčenja božjega ves čas našega življenja. Bog nam je vstvaril dušo in telo, oboje je vstvarjeno Boga častiti. Duši je za ta svet telesa treba, da po njem razodeva sveto čast,

ki jo do Boga v sebi občuti in ima. Če svoje oči proti nebu povzdignemo, pokažemo dušne želje po nebesih, da tam želi biti, kjer je njeni Oče, Odrešenik in Zveličar. Roke povzdigujemo proti nebesom, spoznati, da od tod vse dobro pričakujemo, ker je tudi naše serce tam; ali da ga hvalimo zato, kar nam je dal, ali ga prosimo, česar nam je treba. Z ustni mu duša svojo hvalo oznanuje ali svoje potrebe pripoveduje in jih k češčenju božjemu vabi. Ko duša svojo revšino, svoj nič spozna in božjo visokost in veličastvo premišljuje, pade telo ponižnosti na kolena pred Bogom, spozna svojo ne vrednost, in se na persi terka.

Bog tudi hoče, da ga z besedami in po zunanjih delih častimo, zato da bližnjemu lep izgled damo, ga k češčenju božjemu vabimo, sebe in druge v dobrem poterdim; kar pa Bog hoče, to hoče tudi dober kristjan, ker Boga ljubi. Po unanjih delih bo tudi serce omečeno in k Bogu še bolj nagnjeno. Kristjan pa to tudi iz ljubezni do bližnjega stori, ker želi, da bi tudi drugi Boga prav molili in zveličanje dosegli, ktere ga drugači ne morejo zadobiti, kakor če Boga prav molijo, zato ga napeljujejo z nauki in izgledi; in da Jezusa posnemlje, kateri ni drugega želel kot čast božjo oznanovati, ljudi k pravemu češčenju božjemu in k zveličanju napeljevati; in to njegovo sveto delo je imenoval svojo jed in pijačo.

c) Upati v Boga. Kaj bi ne upali v Boga, ki je vsega mogočen, in nam zamore vselej pomagati, ki je neskončno dobrotljiv, in nam hoče vselej pomagati, ki je resničen in zvest v svojih obljubah, in nam gotovo da, kar je obljubil: „Ako bi tudi mati svojega dojenčka pozabila, jaz vas zabil ne bom.“ Upanje pride toraj iz vere; kdor v pravega Boga veruje, v njega tudi upa. Upamo pa od Boga odpuščanje grehov zadobiti; — upamo razsvetljenje uma in pameti, da prav spoznamo, kaj je sv. volja božja, — upamo posvečujoče gnade in pomoči božje, da zamoremo božje zapovedi zvesto spolnovati, — upamo od Boga na tem svetu vsega, česar potrebujemo in po smerti pa večno zveličanje v nebesih; vse to pa upamo po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa. Pravi kristjan si toraj prizadeva, kolikor le premore, rok nikoli križem ne derži, zraven pa stanovitno in terdno zaupa v Boga, da v nobenih še tako hudih dušnih in telesnih

nadlogah in v nobenem terpljenji serca ne zgubi, vedno mu je pred očmi: Vse, kar Bog stori, prav naredi! —

d) Ljubiti Boga. Bog je vreden vse naše ljubezni, on ima vse dobre lastnosti in popolnamosti: „O večna in nova lepota, zakaj sem te tako pozno spoznal“, je zdihoval sv. Avguštin. On je neskončno dober: vse, kar imamo, vemo in uživamo, je iz milosti božje: „Ljubimo mi tedaj Boga, ker nas je on popred ljubil“, I. Jan. 4, 19. Dal je tudi svojega edinorojenega Sina v grenko smert na križu, in tam nad zvezdami nam je pripravil večno veselje. Zatoraj ljubi pravi kristjan Boga čez vse, in to svojo ljubezen s tem skazuje, da njegove zapovedi spolnuje. —

To vse nam prva zapoved božja zapoveduje, sedaj:

2. kaj nam prva zapoved božja prepoveduje?

a) Nevero in molikovanje. Nevera je greh, kterega je tisti kriv, kdor ne veruje v nobenega Boga, ali ne v pravega Boga in tudi tistih resnic ne, ktere nam je Bog razodel. Sem slišijo Turci, judje in tudi tisti kristjani, ki terdijo, da ni ne Boga, ne nebes, ne pekla. Bog nas vari te strašne pregrehe in zmot: „Kdor ne veruje, je že obsojen“, pravi Jezus. Molikovanje je greh, kterega je kriv, kdor stvarjene reči, postavim: solnce, zvezde, živali, ali ljudi za Boga ima in časti. Sem spadajo ajdi v Ameriki, Aziji in Afriki, ki ne poznajo svojega nebeškega Očeta, in kterega je poslal Jezusa Kristusa. Te sirote sedijo v smertni tomoti in ne sije jim prijazna luč sv. kerš. vere. Večni Bog bodi zahvaljen za nebeški dar sv. vere, pa le tega se varujmo, da ne častimo in ljubimo kake reči, kakega človeka ali kakega greha več kot pravega Boga: „Karkoli neumno ljubiš, ti je v sercu namesti Boga, in tisti stvari namesti stvarnika služiš!“ Avguštin.

b) Krivoverstvo, to je tisti greh, kterega je kristjan kriv, ki eno ali več resnic, ki jih je Jezus učil, ali jih katoljska cerkev verovati zapoveduje, terdovratno zametuje ali jih po tem pomenu razklada in noče verovati, kakor cerkev uči. — Če pa kdo želi, in si prizadeva vselej to pravo verovati, ni v svoji volji krivoverstva kriv. Kakor smo prepričani, da je le en sam Bog, tako smo tudi te resnice, da je le ena sama vera prava, ktero je Boga razodel. Bog je resničen, svet in nespremenljiv, kar je govoril, je večno res; laž in zmote pa sovraži. Pregreha pa je človeški

um oslepila, da si ljudje po svojih spačenih željah mnoge vere zmišlujejo, da jim ložej strežejo. In kdor verje, da človek v vsaki veri zamore zveličan biti, ne pozna vere, še manj pa Boga; in tak ne verje Bogu, ampak sebi, ker, kar mu v glavo ne gre, overže. Prave modrosti kristjan le po veri zadobi, in ne po domišljevanji človeške pameti v resnicah svete vere; kar je človeškega zraven, je vse novo, prazno in goljufno: le kar Jezus govori, in njegova sveta cerkev uči, je čista resnica.

Kristjani! ne dajte se motiti, ako bo nekter krivovernik govoril, da so le nekatere resnice poglavitne, in te se morajo verovati, nekatere pa niso, ali kristjan tako ali drugači verje, je vse eno. To so nastave, vas hočejo vjeti; kar je Jezus govoril, je vse res, in vse moramo verovati, ne pičice od njegove postave ne smemo ovreči, in ne smemo ne manj ne več verovati. Skerbite v sveti veri dobro podučeni biti, da bote stanovitni; neveden bo lahko premoten in zapeljan; nikoli ne berite krivoverskih bukev, da se vaša duša njih strupa ne navzame k vaši večni nesreči, in bodite ponižni, ker po napuhu tudi krivoverstvo pride.

Varite se jih, kateri zoper vero ali katoljško cerkev in njene ceremonije govoré. Sv. Janez prepove prijaznost s krivovernimi učenci imeti, ker slabi v veri se naglo da zmotiti in zapeljati; zato bi grešil, ako bi v nevarnost šel. Jezus pa uči, da še svoje sovražnike ljubiti moramo; zato smo dolžni tudi v veri zmotenim ljudem po keršansko dobri biti, in jim dobro storiti, posebne tovaršije pa vendar ž njimi ne imeti.

c) Vedeževanje; tō je greh, ktereга je kriv, kdor veruje, da po zmišljenih znamenjih, zamore kdo zvedeti, kaj se bo v prihodnje godilo, kar noben človek, le Bog sam ve, ali pa komur Bog razodene.

Goljufi neumne goljufajo, da jim po kvartah, ali ko dlan gledajo, prerokujejo, to kar vejo, da slepi človek, ki jim verjame, dobiti želi, srečno možitev, dolgo življenje, srečo, kako erbsino, po sanjah prihodnje reči uganjujejo, in več drugega takega, kar Boga žali. Grešita pa oba, ta, ki uganjuje, kakor uni, ki mu verjame. Le Bog sam ve, kako se nam bo prihodnjie godilo, in on nam ni hotel razodeti, tedaj tega hudobni duh, in kateri so v njegovi službi, nikoli ne bodo vedeli.

Že po Mojzesu je Bog vse to oistro prepovedal, rekoč: „Ne sme se znajti nihče med teboj, kateri bi uganjevacca opraševal, ali na sanje in na tičje petje deržal, tudi ne copernik ali zagovarjavec, tudi ne, da bi vedeže za svet uprašal, ali prerokovavec, ali da bi od mertvih resnice iskal, zakaj vse to je gnjusoba Gospodu, in zavoljo takih hudobij jih bo pri tvojem prihodu končal. Popolnoma bodi in brez madežev z Gospodom, svojim Bogom.“ 5. Moj. 18, 10—13.

d) Prazna vera; to je greh, kterega stori, kdor veruje, da imajo nekatere reči kakšno posebno moč v sebi, ktere pa nimajo ne po svoji natori, ne po božjem razodenju in ne po nauku svete cerkve. Vraže pridejo iz samoglavnosti, ali pa iz nevednosti, in se razodevajo po veliko grešnih delih.

(S zdravili se zdraviti, ktere je Bog zato vstvaril, ni vraža. Če pa kdo od stvari kakošno pomoč zadobiti hoče, ktero le Bog dati zamore, je vraža. Nekteri hočejo s pomočjo hudičeve obogateti, ali kak zaklad denarjev vzdigniti. Če pri živini kakšne take reči rabijo, ki jim jih goljufni ljudje prodajajo, ko pravijo, da so močno žegnane, zato da jih ložej drago prodajajo, od kterih cerkev nič ne ve, s takšnimi žegni boleznimi odpravljajo, kateri niso ne od Boga, ne od cerkve postavljeni; če take listike (cegeljce) na duri pribijejo in verjejo, da bodo po teh vse nesreče obvarovani. Ko toča gre, kako orodje narobe vun metati; ali karkoli kaj svetje, da bo pomagalo, pa da mora zraven kake besede govoriti, znamenja narejati, i. t. d. Vse to so vraže, vsi taki, kateri to delajo, od hudiča pomoči iščejo, in sv. Avguštin pravi, da taki, razun, če iz neumnosti delajo, so v svoji volji z hudičem zvezani. Ko bi pomoči od Boga upali, bi molili. Kolikanj vraž imajo neumni ljudje tudi pri živini.)

Kristjani verjemite, vse vraže niso nič drugega, kakor zvižaje in goljufije peklenskega sovražnika, po kterih ljudi moti, in jih od prave vere v previdnost božjo in od spodobnega češčenja božjega odvraca.

Kristjani! bodite pametni, varite se z vražami Boga žaliti, ako je kdo bolen ali njegova živina, ali je v kakšnih drugih potrebah in nesrečah, naj se posluži takih pripomočkov, od kterih gotovo ve, da imajo moč v sebi od Boga pomagati; če pa ne ve, naj upraša razsvetljene kristjane, pred ko to pravo zvé, naj se

zderži kaj takega rabiti, kar ne ve, če ni vraža. Spomnite se Boga, da on vse na svetu tako obrača, da bi človeka zveličal. Če pošlje bolezni, nadloge ali karkoli si bodi zopernega, vse to le iz svetega namena stori, ker človeka ljubi, ker mu vse to služi k večemu zasluženju v nebesih. Trdno upajte va-nj, prosite ga v nadlogah pomoči, on vam bo ob času pomagal, kakor bo za vašo dušo nar bolj prav.

e) Copernija; to je greh, ktere se udeleži, kdor verjame, da nekter človek s pomočjo hudiča po svoji volji bližnjemu hudo stori, kolikor hoče, na njegovem telesu, zdravji, pri živini, da se mu redi, mu boleha ali cerka, ali na blagu ali clo tudi pri vremenu, da točo napravi, in čemur koli si bodi, kar nespameten človek ne more prav spoznati, kako se mu je mogla kakošna nadloga zgoditi; pa misli in govori, da mu je hudoben človek naredil.

To verovati je tudi greh zoper Boga. Bog je Gospod celega sveta, in on vse viža, po njegovi volji se mora vse zgoditi, in hudič brez dopuščenja božjega, ali clo zoper njegovo voljo nič ne zamore. To verovati je tudi zoper ljubezen bližnjega velik greh, ker ga hudo sodi, kateri toliko ve, kot on. Vse, kar ljudje od takih reči govore, je zmišljeno, in neumni se dajo zmotiti, in v velik greh zapeljati.

Ljubi kristjani! storite vselej po volji božji, Bog vas bo ljubil, in če bo Bog z vami, kdo bo zoper vas? Ako pa vam Bog kaj zopernega pošlje ali dopusti, da se vam zgodi, vdajte se v njegovo voljo, on že ve, zakaj to dela.

Vsi ti grehi so zoper sv. vero; zoper upanje pa je:

f) obupati, ne zaupati ali prederzno upati v milost božjo. Obupa človek, ki si misli, da mu Bog noče ali ne more pomagati; — slabo upa, kdor misli, ni gotovo, da me bo Bog uslišal in mi pomagal; prederzno pa upa, kdor se sam ponidama v nevarnosti poda in pravi: Bog mi bo že čudovitno pomagal. Pravi kristjan dobro ve, da je Bog vsegamogocen in nam more vselej in povsod pomagati, — da je neskončno dobrotljiv in nam hoče vselej dati, kar je k našemu izveličanju, — da je neskončno usmiljen in nam odpušča vse še tolike in velike grehe; — pravi kristjan pa

tudi to ve, da si mora tudi sam prizadevati, in scer kolikor le premore: „Zapisano je: Ne skušaj Boga, svojega Gospoda.“ —

Zoper ljubezen je slednič:

g) Boga sovražiti. Vsak greh je zoper ljubezen božjo, ker žali svetega Boga; posebno pa kaže, da nima ljubezni do Boga, kdor se malo ali nič ne mara za Boga in božje reči, — kdor malokdaj ali nikoli ne smisli se svojega Boga, — kdor nekako nevoljo ali še clo jezo čuti, kedar mu Bog na misel pride, posebno pa tisti, kdor Boga zasmehuje, preklinja in sovraži, česar nas večni Bog obvaruj! To je nar večja in nar strašnejša hudobija!

S k l e p.

Po vsakej pridigi obujamo tri božje čednosti: vero, upanje in ljubezen. Le lepo in serčno jih vselej žebrajmo, kajti v Boga verovati, v Boga upati in Boga ljubiti, nam je Bog zapovedal v prvi zapovedi. Zatoraj usmiljeni Oče nebeški poterdi našo vero, pomnoži naše upanje in vžgi našo ljubezen! Amen.

Zgodovinski izgledi.

* Zakaj svetniki tako lahko umerjó. Zato ker vedó, da je tam v večnosti drugo življenje in da bojo enkrat spet ustali. Tomaž Morus je bil nedolžno k smerti obsojen in je kakor svetnik umerl. Pred smertjo je sam seboj premišljeval: „Kaj je smert.“ Kakor obleka odeva truplo mojo dušo, in to obleko bom zdaj oblekel, da jo bodem enkrat veliko lepšo spet oblekel.“

* Častnik in kapucinar. Švedski grof Oksenstierna pripoveduje: Dva francoska mladenca plemenitega rodu sta se zlo rada imela. Ko sta šole dokončala, se ločita. Eden je postal častnik kraljske straže, in je živel, kakor se navadno v takem stanu živi. Enkrat gre čez nov most v Parizu. Tu sreča dva kapucinarja. Eden se mu je tako znan zdel, da ga je po njegovem imenu prášal. In glej! ta je bil nja prejšni prijatelj. Zelo se je veselil, da ga je enkrat vidil, ali vendar je smehljaje djal: „Borni prijatelj! Koliko si ti daroval, kako te obžalujem, kaj bi bilo, ko bi paradiža ali pa nebes ne bilo!“ Kapucinar pa mu odgovori: „Jaz poznam

svet in vem, da nič nisem zgubil. Ako so pa nebesa in tako tudi pekel, kako tedaj jaz obžaljujem tebe!“ —

* Sv. Avguštin in sv. Jeronim. Nekega dne, ko je hotel ravno pisati, se sv. Avguštinu sv. Jeronim prikaže v nebeški časti in lepoti. Jeronim je ravno nekaj dni pred umrl, cesar pa Avguštin vedel ni. Jeronim se mu tedaj prikaže in ga ogovori takole: „Kaj iščeš, Avguštin! kaj misliš celo morje spraviti v eno majhino posodico? Kaj ne? tvoje oko bi vidilo, cesar še niso vidile nobene človeške oči? tvoje uho bo slišalo, cesar še niso slišale nobene človeške ušesa? Pusti, ne podstopi se kaj takega, kar ti ni mogoče, nikar ne išči na zemlji, kar se le v nebesih najde, rajši se trudi, skoraj priti v nebesa!“ Od te prikazni piše sv. Avguštin svojemu prijatlu sv. Cirilu in pravi: „Čutil sem pri tej prikazni sv. Jeronima tako veselje, in tako serčno sladkost, da sem želel in Boga prosil, ko bi bilo mogoče koj pri prici tisto minuto svet zapustiti, da bi le zamogel en sam dan uživati nebežko veselje.“ — Zato je zdihoval kraljevi prerok David: „Kdaj bom vendar prišel in se znašel pred tvojim obličjem, o Gospod!“ ps. 41, 3.

* Sv. Ignaci mučenec. Bil je sv. Ignaci Antiohenski škof. Slišati, da ga je cesar Hadrijan k smerti obsodil, je bil serčno vesel. Strašno in grozovitno bi imel umreti; divje zverine so nanj spuščali, da bi ga raztergale in požerle. Sv. Ignaci je le to Boga prosil, da bi mu leví ne prizanesli in ga na kose stergali. Poznej je zvedel, da so kristjani v Rimu sklenili za njega prositi, da bi mu življenje ohranjeno bilo. Zavaljo tega je bil silno žalosten, se usede in piše rimskim kristjanom, da bi vendar tega ne storili, kajti komaj že čaka, Boga v nebesih gledati, ljubiti in uživati. On pravi v tem pismu: „Saj mi nič boljšega ne morete sprositi kakor to, da kerv za Jezusa prelijem. Zahvalite toraj Jezusa, da hoče Sirskega škofa jutre pri sebi v nebesih imeti. Moji priserčni bratje! jaz nič drugega ne iščem, kakor Jezusa, kateri je za me umrl, kateri je za me pokopan bil in tretji dan od smerti ustal. Moji ljubeznjivi bratje! lepo vas prosim, nikar mi v nebesa ne branite; živ vam pišem s svojo lastno roko, zato, ker za Jezusa iz serca rad umreti želim. Že sedaj slišim Jezusa, da moji duši pravi: „Ignaci! pridi k svojemu očetu v nebesa!“ —

* **Zaupaj v Boga.** Sv. Frančišk Saleski je tako živo v Boga zaupal, da v naj večjih nesrečah ni nič miru njegove duše kaliti zamoglo. „Jaz si ne morem misliti, je djal, da tisti, kdor v božjo previdnost veruje, ki za vse, clo za nar manjšega červa skerbi, od vsega, kar po božjej volji nadnj pride, kaj dobrega ne pričakuje.“ Taj svetnik je v mladosti skusil, kak dobro da je, vso svojo skerb Bogu izročiti. Bil je takrat v Rimu in je stanoval v gostivnici zraven reke Tibere. Enega dne mu reče skopi gostinčar hišo popustiti, ker je gospoda prišla, od ktere je pohlepni kerčmar več dobička pričakoval. Pobožni, poterpežljivi mladeneč reče le: „Kerčmar je gospodar svoje hiše; če nas več noče, moramo naprej iti.“ Potem gre s svojimi služabniki in svojo robo v drugo, od Tibere v stran stoječo gostivnico. — Komaj pride sem, se je strašna ploha vlila in vode so tako narasle, da je hišo, ki jo je svetnik ravno zapustil, voda podkopala in vse nje prebivavce zagreznila, da le eden ni poginu odšel.

* **Vse, kar Bog stori, prav naredi.** Sv. Ignaci je iz Jeruzalema v Cipern prišel, in je hotel na barko iti, da bi se na Laško prepeljal. Tri barke so bile tu za odriniti pripravljene. Ena je bila turška, druga velika in izverstno sestavljena beneška, tretja barka je pa majhna, stara in v slabem stanu bila. Veliko jih je poglavarja beneške barke prosilo, da bi ubogega romarja k sebi vzeli, ker se ne bo kesal, ker je romar svet mož. Pa poglavar je tirjal plačilo in je rekel, da naj romar, če se zanj ne plača, gleda, kako na Laško pride; se norčevaje je clo pristavil, da on, če je svetnik, že tudi lahko brez barke čez morje stopi. Ignaci je tedaj prisiljen, v tisto majhno, slabo barko iti, kjer so iz keršanske ljubezni do bližnjega ga radi sprejeli in ga zavolj njegove pobožnosti veliko čislali. En dan in eno uro so potem vse 3 barke z dobrim vetrom odrinile. Vendar kmalo je morje strašen vihar razdražil; turška barka se je potopila, beneška je na sotesko priletela in se razbila in le revna ladja, v kateri je bil svetnik, je srečno do suhega prišla, če ravno bi bila po človeškej misli se naj pred potopiti mogla. — Tako varuje Bog tiste, ki vanj zaupajo. Ravno takrat, ko se zdi, da jim nadloge pošlje, jih reši iz nevarnosti, v ktorej bi bili sicer poginili!

* Srečen, kdor na Boga zaupa. V nekem mesticu na Laškem je živela zlo revna deklica, katero je huda bolezen silila, zmir na enej strani in sicer na prevbogej postelji ležati. Ljudje, ki so jo iz keršanskega usmiljenja obiskovali, so bili zlo ginjeni, da bolna nikdar tožila ni in je vedno zadovoljna viditi bila. Ko se je enkrat vpričo nje pripovedovalo, da deželi velika lakota žuga, so se zlo čudili, da njo ta žalostna novica člo nič v skerb ne pripravi. Ena žena se ni mogla zderžati in jo praša, kako da v svojej bolezni in v spominu na lakoto, ki priti ima, tako mirna in zadovoljna biti more? — Na to odgovori deklica veselo: „Vse moje misli so v Bogu, ves moj up je vanj obrnjen! Jez sem enaka tičku pod perutami božje previdnosi. Kaj bi se bala? in čemu bi nemir me obhajal?!“

* Čudne pa modre so božje pota. Bi kdo na strani kakega zvedenega popotnika, ki ceste ve, se na pot podal in bi ta grabasta, težavna in ovinkasta bila ter bi tožiti jel in bi popotniku rekel: „Po kakih ovinkih me vodiš? Meni se zdi, da sva dalječ od pravega pota zašla!“ — bi mu taj tako odgovoril: „Le brez skerbi bodi in se zastran tega popolnoma na me zanesi. Res sem te po ovinkastih in težavnih cestah peljal, pa bi bil naravnost te vodil, bi bila zašla v močvirje in naju življenje bi bilo v nevarnost prišlo. Ne bodi ti tedaj zavolj tega pota žal; zakaj le tu prideva gotovo tje, kamor si se namenil.“ Tako nas tudi previdnost večkrat po težavnih stezdah k namenu pelje; kako pa se zamoremo zoper naj boljšega vodja pritožiti, čegar modrost nas zapeljati ne more in čegar dobrota nas tudi zapeljati noče? —

* Kdor svetu zaupa, zida na pesek. Stari pesniki so to resnico v tejle basni pokazali: En kmet pride zjutraj v štalo in najde svoje vole v naj boljsej volji. Začuden jih praša po uzroku te dobrovoljnosti in odgovoré mu, da se jim je sanjalo, da bodo danes na naj boljšo pašo gnani, da si tu jako postrežejo. Smejé jim kmet zaverne: „Meni pa se je sanjalo, da bodete danes drevó vleči morali“, in komaj to rekel, jih je že k dervesu pripregel. — Tako tudi tiste, ktere posvetno upanje oslepi, to kar poznej v resnici pride, dostikrat žalostno iz zmote predrami.